

új város

az egység kultúrája

Jubileumi szám

1989 - 2009

új város

Közzétett kiadvány –
ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány 1163
Budapest, Ágoston Péter u. 25.
Számlasszám:
11705008-20434836
Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:
1163 Budapest, Kistelepy u. 54.
Telefon: 328-0785
E-mail: ujvaros@fokolare.hu
Adminisztráció:
ujvarosiroda@fokolare.hu

Szerkeszti a szerkesztőbizottság:

Bartus Sándor és Reskovits Ágnes

Munkatársak: Arany Krisztina,
Bakacsi Viktória, Borsó Zsolt
Erhardt Ágoston, Fábrián Zsuzsanna,
Fábrí Andzej, Ferentzi Éva,
id. Frivaldszky János, Göbel Ágoston,
Himmer László, Hortoványi Emőke,
Horváth Viktória, Kármendy Imre,
Reskovits Ágnes, Rieth Zsuzsanna,
Romhányi László, Smohai Ferenc,
Soós Rita, Sudár Balázs, Szalaiiné
Simkó Hilda, Tóth Judit, Tóth Pál,
Varga Krisztina, Vizsolyi László

Nyomdai előkészítés:
HLSI Bt.

Nyomtatás:

RG Press Kft. Budapest
Felelős vezető: Vankó Gábor
Terjeszti a Magyar Posta Zrt.
Hírlap üzletág
Előfizethető a Kiadónál

Éves előfizetési díj 2009-re: 4 500 Ft.
Külföldre: 37 euro
Támogatói előfizetés: 8 000 Ft.

Címnap és háttalp:
Roberto Cipollone alkotásai

TESTVÉRLAPJAINK:

Olaszország: **Città Nuova** (CN).
Amerikai Egyesült Államok: **Living City**.
Argentína: **Ciudad Nueva**.
Ausztrália: **New City**.
Belgium: **Nieuwe Stad**.
Brazília: **Cidade Nova**.
Bulgária: **Nov Svjat**.
Cseh Köztársaság: **Nove mesto**.
Dánia: **Ny Stad**.
Franciaország: **Nouvelle Cité**.
Fülöp-szigetek: **Nouveau Cité**.
Hollandia: **Nieuwe Stad**.
Horvátország: **Novi Svijet**.
Japán: **Uno**.
Kanada: **Nouvelle Cité**.
Kenya: **New City-Nouvelle Cité**.
Kína: **San Sing**.
Kolumbia: **Ciudad Nueva**.
Korea: **Cumul**.
Lengyelország: **Nove Miesto**.
Libanon: **Cité**.
Litvánia: **Naujas Miestas**.
Nagy-Britannia: **New City**.
Németország: **Neue Stadt**.
Pakisztán: **Hayat**.
Portugália: **Cidade nova**.
Románia: **Oraş Nou**.
Spanyolország: **Ciudad Nueva**.
Svédország: **Enad Värld**.
Szlovákia: **Nové mesto**.
Szlovénia: **Novi svet**.
Uruguay: **Ciudad Nueva**.
Venezuela: **Ciudad Nueva**.

SZÁMÍT A HOZZÁSZÓLÁSUNK!

Nagyon jó kezdeményezésnek tartom, ezért időről időre meg nézem a jezsuiták blogját. A legutóbbi alkalommal egy eredetileg keresztény családból jött, ám ateistává vált, abszolút materialista és racionalis gondolkodású blog olvasó hozzászólását olvastam az egyik írásnál.

Nagyon tetszett, hogy ez az ember mindennek ellenére egy ilyen blogot olvas, kérdései vannak, és (válaszokat) keres. Sajnos amint nem a megfelelő, (el)várt válaszok érkeztek, a vita egyre inkább eldurvult, és átment személyeskedésbe és egy reménytelen, egymást ölő „birkózásba”, ami semmiképp sem párbeszéd. Itt éreztem, hogy talán fontos lenne a jelenlétem, ezért végül én is írtam egy hozzászólást. Úgy próbáltam megfogalmazni, hogy érthető legyen, ugyanakkor őszintén (és komolyan véve a másikat) benne legyen, amit gondolok, akár a kétségeim is, és ami az én (gen) életem. A kérdező válasza pedig az volt rá, hogy én bizonyultam a leghasznosabbnak! Sőt, a többi olvasótól és a blog szerzőitől is érkeztek visszajelzések, hogy még nekik is mennyit segített. Utólag értettem meg, hogy a személyes kommunikáció mellett az ilyen írott (távolinak, és ezért nem olyan jelentősnek tűnő) csatornákon is mennyire tudunk adni – ezáltal tehát felelősségünk is van!

H. R.

A GLOBÁLIS FELMELEGEDÉSRŐL

Az előző szám témája a környezetvédelemről felkeltette az érdeklődésemet. Néhány sort én is hozzátennék, mint az ELTE meteorológus hallgatója.

Globális klímaváltozások, fel-

melegedések, lehűlések mindig is voltak Földünk történetében. Ezt a mostani felmelegedést azonban – a ma már tudományos körökben általánosan elfogadott nézet szerint – jelentős részben emberi tevékenység okozza. A rengeteg tényezőt számba vevő forgatókönyvek 2100-ra 2–6 fokok átlagos hőmérséklet-emelkedést mutatnak.

A következő évtizedekben Magyarországon a csapadék mennyisége valószínűleg nem fog jelentősen változni, de gyakrabban várható zápor, hirtelen lezúduló nagy mennyiségű eső. Az így érkező vizet a növények kevésbé tudják hasznosítani, illetve a talajerózió is fokozódik. A hőmérsékleti szélsőségekben elsősorban a maximumok emelkednek. A szélsőséges időjárási helyzetek a közlekedésben is okoznak problémákat. Gyakoribbá válhatnak az állati közvetítők okozta megbetegedések. Egyik fő problémaforrás a víz, illetve annak hiánya. Több szempontból is felértékelődik a halastavak szerepe. Egyre nagyobb érték lesz az egészséges ivóvíz. Előtérbe kerülnek a szárazságot jobban tűrő gabonafélék. A zöldségeknél a melegigényes fajoké lesz a főszerep, a hidegtűrőket kora tavasszal fogjuk termesztetni.

Az idegenforgalomban legérzékenyebben érintett területek a hegyvidéki és a tengerparti turizmus. Ilyen módon előnyünk is származhat abból, hogy a Földközi-tenger vidéke sok turistának már túl forró lesz, míg nálunk ritkábban keseríti meg a rossz idő a kirándulók életét, hosszabbodik a balatoni szezon. Fontos, hogy ne csak a károk megelőzésére és mérséklésére készüljünk fel, hanem az új lehetőségek kihasználására is.

Sámson Gergely

Nézőpont

- 5 **Mentsük a bőrünket, vagy ne? Megkezdődött a papság éve**

Az élet ígéje

- 6 **JÚLIUS Kincsetek a mennyben**
7 **AZ IGE ÉLETE Bocsánatot kérek Mindig csak vele Váratlan esetek**
9 **AUGUSZTUS Mielőtt megmosta a lábukat**

Társadalom

- 10 **ETIKAI KÉRDÉSEK Birtoklás vagy testvériség?**

- 12 **ÉLŐ EGYHÁZ Izraeli látogatás**

Aktuális

- 14 **HÍRMOZAIK**

Az egység lelkiisége

- 15 **JUBILEUM Új Város az egész világon**
16 **Mitől Új Város? 1989–2009**
18 **Az első 20 év Magyarországon**

- 20 EGYÜTT MÉG SZEBB
Béke és
felelősségvállalás

Közelkép

- 22 PAPOK ÉVE
Belső méltósággal
- 24 CSALÁDI MŰHELY
Gyengédség és
szexualitás

Kultúra

- 26 REMEKMŰVEK
Amit mások szeme
nem látna

Életmód

- 28 ITT A NYÁR
Csomagolás, indulás!
- 29 A FEJLŐDÉS ÚTJAI
Miért siránkozol?

Megkérdeztük

- 30 PSZICHOLÓGIA
Kiút az ítékezés
csapdájából
- 31 FIATALOK
Mi várunk vele

Mesemondó

- 32 ALKOTÓ
A jószágos óriás

Utolsó oldalak

A HEGYRE ÉPÜLT VÁROS

1989 nyarán Magyarország a rendszerváltás forró napjait élte, miközben addig zárt ajtók, ablakok, kapuk nyíltak, így volt lehetséges, hogy a hazánkban akkor még gyermekcipőben járó Fokoláre Mozgalom a nyári lelki gyakorlatát, a máriapolit, a kecskeméti megyei művelődési házban tarthatta. Az addig fapadokhoz, összecsukható székekhez, hirtelen összetákoltt megoldásokhoz szokott néhány száz résztvevő nem kevés megilletődöttséggel süppedt bele a színházterem kényelmes székeibe. Amit addig csendben, feltűnés nélkül, szájról szájra adtak tovább, amit néhányan 6-7 indigóval átütő papírra gépeltek, az most a reflektorfényben, a megvilágított színpadon, mikrofonba, az erősítőkből szólt.

Minderről természetesen nem írt az újság, nem szólt a média. Az az egy, amelyik szólhatott volna, a Fokoláre Mozgalom lapja, az Új Város, azért nem írhatott, mert azokban a napokban született.

Éppen ez a '89-es Máriapoli láthatta „ő” először, frissen, nyomdazagúan, és úgy vette körül, mint az újszülöttet veszi körül a család, akiknek „ő” a „legszebb”. Végre találkoztak. A Máriapoli, a „hegyre épült város”, és a lap, amely lakóit hivatott lenne összekötni: az Új Város. Aki kézbe vette és megcsodálta, ezt olvashatta az első oldalon Chiara Lubich tollából: „Ez a lap mindenkire szól, aki szereti Istent és megvan benne a jó szándék, hogy szolgálja Őt az emberiségben. Szeretnénk bemutatni, mennyi új kezdeményezés van a földön, mely az egység felé mutat, hogy ez mindannyiunk közös kincsévé váljon. Szeretnénk hozzájárulni ahhoz, hogy az emberiség egyetlen családdá váljon, hogy minden lélekben fölragyogjon Jézus új parancsolata, lánggra gyúljon a szeretet forradalma.” E szavakból is látszik, hogy a magyarországi Fokoláre közösség lapja már születésétől kezdve azokat szerette volna maga köré gyűjteni, akik bármi módon tenni akarnak ezért a célért.

Ez azóta sem változott. Ami változott, az a nyomdatechnika, az újság mérete és darabszáma, a szerkesztőség tagjai, és nem utolsósorban a közösség, melynek növekedését, egyre sokasodó kapcsolatait, egyre több mondanivalóját az újság megpróbálta hűségesen visszatükrözni.

„Én ültettem, Apolló öntözte, de a növekedést az Isten adta.” (1Kor 3,6) Elsősorban hát neki adunk hálát: hogy a 35 testvérrel között – amelyek szerte a világban, különböző nyelveken az egység éltető oxigénjét juttatják a föld légterébe – az Új Város is ott lehet.

Tóth Ilona

MENDÉTŐL FONTEMIG

A márciusi számban barátunk, Kishonti Rolland is írt Afrikából, éppen csak megemlítve az ottani körülményeket, nehézségeket, amelyek közt „missziós munkájukat” végzik.

Engem mindig is vonzottak az olyan kisebb vállalkozások, ahol valamilyen jó célra nem csak egyszeri adományt adnak, hanem bizonyos módon folyamatosan termelnek is. Nagykereskedelemmel foglalkozom, és egyszer egy partnerünkől kedvezményesen hozzájutottam egy nagy ital-automatához. Feleségemmel közösen jó helyet kerestem neki. Így találtunk rá a mendei Oázis idősök otthonára. Megbeszéltem a vezetőkkel, hogy a hasznát teljes egészében Rollandnak adjuk, használja fel arra ott Fontemben, amire

Bartus Sándor

leginkább szüksége van. 2006-ban az Egyetemes Testvériség Napján találkoztunk vele, utána helyeztük a gépet Mendére, ahol most már harmadik éve működik. Afrikában minden egyes fillér a sokszorosát éri, akár a kórházra költik, akár az ottani fiatalok képzésére. Az első évben mintegy száz ezer forintot termelt az automata, és ezt az összeget arra fordították, hogy méltó módon berendezzék a fiatalok, a genek lakását. Alapvető berendezési tárgyakra futotta. A kórházat támogatják Nyugat-Európából is, de azt a pénzt másra nem költhetik el.

A kávégép üzemeltetését, karbantartását az Oázis munkatársai végzik. Mindenki bekapcsolódik ebbe egy kicsit. Ez a gép nem az enyém már. A bekerülési költsége olyan százezer forint volt, amit – ha nem vesszük meg az automatát – egy összegben oda tudtunk volna adni Rollandnak, így viszont évről évre folyamatosan megtermeli ezt a pénzt. Fontosnak látom, hogy lehetőleg olyan módon állítsuk Isten szolgálatába a termelésünket, hogy ne csak „alamizsnát” tudjunk adni, hanem, ha kicsiben is, de a maga teljességében megnyilvánulhasson az adás kultúrája a gazdaság világában.

Fehér Attila – Budapest

JÓT NEVETTÜNK

Munkatársaim az ügyfeleim. Lassan szeretnék kevesebbet dolgozni, vagyis az ügyfeleket csökkenteni.

Hogyan és kivel kezdjem, 2006. év végén vetődött fel ez a kérdés. Egy legrégebbi ügyfél, G. már kezdett fárasztó lenni. Rendes, de az a fajta, akinek minél több van, úgymond „minél jobban megy a szekér”, annál jobban panaszkodik, fontoskodik. Én ajánlottam neki könyvvizsgálót – az ő kérésére – olyat, akivel én szívesen dolgoztam együtt, és aki nagyon segítőkész volt. Egy év után G. soknak találta a díját, és felbontotta vele a szerződést. Egy olcsóbb, nekem idegen, nem túl szimpatikus személyt hozott. Ekkor azt gondoltam: na vele kezdem a csökkentést. Szóltam is neki még tavaly, hogy ez az utolsó év együtt.

Nehezen, de elfogadta. Bejelentkezett a testvére könyvelőjéhez és szóban megegyeztek. Az év folyamán erről nem beszéltünk többet. A kapcsolatunk ugyanolyan jó maradt. Igyekeztem szolgálatkész lenni, még este 8-kor is.

Decemberben, amikor kiderült a fogászati kiadásaink nagyságrendje, az volt a gondolatom, hogy talán ezt a lépést elhamarkodtam. Hiszen az a cég volt a legjövődmezőbb számomra. Pár nap múlva egy esti órában csöng a telefon. G. telefonált: szeretné, ha még legalább egy évet együtt dolgoznánk. Gondolkozzam rajta, de ő már most, vagy holnap szeretné hallani az igeneimet. Megbeszélésen volt a jelölt könyvelőnél, és nem szeretne odamenni.

Egy év alatt keres majd olyas valakit, mint én. Kísértés volt-e vagy angyal? Majd kiderül.

Este jót nevtünk a férjemmel, tulajdonképpen rajtam nevtünk. Másnap igent mondtam.

Egy év adatott a szeretet gyakorlásához.

L. I.

NAGYOBB BIZALOMMAL

A hitbéli válságról írt az Új Város márciusi száma. Én is azt hiszem, hogy itt van a gyökere bajainknak. Személyi ügyeket intézek, két főosztály és két osztály dolgozói tartoznak hozzám. Vezetőim húsz-harmincévesek, kiváló szakemberek, és jogi végzettségük van. Munkatempóban felveszem velük a ritmust, de a viselkedésük, kommunikációjuk kapcsán sokszor úgy érzem, hogy szívesen tanítgatnám őket. Ehelyett egyetlen eszközzel élek, próbálok teljes jelenlétemmel részt venni minden tárgyaláson, egyeztetésen, személyes beszélgetésben, és igyekszem képviselni Jézus értékrendjét.

Központi gazdálkodásunk folytán kilenc vezetőnek kell hozzájárulnia, egy dolgozó ügyéhez. Ez a bürokrácia és a határidők tartása nagyon sok feszültséget okoz. Így történt, hogy az egyik osztályvezető meggyanúsított: nem juttattam el időben egy felvételi javaslatot. Nagyon megbántott, amiért hazugságot tételezett fel rólam. Tudtam bizonyítani, hogy nem vétettem, és ezt igyekeztem a tölem telhető határozottsággal, de kedvesen mondani el. A fiatalember, öntudatos vezetőként, addig csak a végrehajtandó feladatokat közölve és számon kérve, a következő találkozásunkkor udvariasan az irodájába tessékelt, és először a felől érdeklődött, hogy vagyok, nem is tud még rólam semmit. Igen szép emberi beszélgetés alakult közöttünk. Ő is mesélt: a munkája során egy vezetőtől kapott utasítás ellenében hogyan tudta megvédeni a törvényességet, és ez által emberek testi épségét. Munkakapcsolatunkban azóta a főnököm nagy hangsúlyt fektet rá, hogy a kölcsönösen tett ígérek valóban igazak legyenek, és jobban higgyünk egymásnak.

V. V.

MENTSÜK A BŐRÜNKET, VAGY NE?

Nem is olyan régen még ilyen jelszavak köröztek: „Liberalizáljuk a piacot, éljünk bőségben, globalizáljuk a fogyasztást! A jólét (lassan-lassan) be fog köszönteni minden nemzetnél.” Nemzetközi szinten állam- és kormányfők, pénzügyminiszterek, bankigazgatók és egyéb vezetők széles mosolyok és kézfogások közepette lelkesen szónokoltak a szolidaritásról, a kereskedelem bővüléséről, az évezred nyolc legragygóbb célkitűzéséről.

Most már más nóta járja. Az arcok komolyabbak, a kézfogás és a mosoly visszafogottabb, a jelszavak is megváltoztak... Szükség van egyáltalán a szolidaritásra a Föld szegényeivel, akik elsőként és valóban megszenvedik a válság következményeit? Majd később törődünk velük, egyelőre a saját házuk táján kell rendet raknunk. És kerülünk kell minden nagyobb önmegtagadást az életmódunkban, amennyire lehetséges. Mert válság van, még akkor is, ha a lakosoknak csak egy része érzi meg. Sokak számára mintha mégse létezne, mert ugyanúgy költenek, mint korábban... Működik a klasszikus módszer: „mentsd a bőröd, ahogy tudod!” Ezt sokan mesterfokon űzik.

Vagy mégse? A globalizált önzés áradatában vannak, mégpedig sokan: vallási és világi szervezetek, egyházak, önkéntes csoportok, sőt, még kormányzatok is, akik a sok szószaporítás helyett

inkább cselekedtek. A válság ösztönző erőt jelent, talaján sok rejtett tartalék, tettekészség felszínre kerül. Amikor szegények kezdik segíteni a szegényeket, már közel van az üdvösség. *Helder Camara* püspök szerint. Azokra gondolok, akik nem ugráltak be a mentőcsónakba jó előre, még mielőtt a hajó süllyedni kezdett, hanem vödört és szerszámokat ragadtak, hogy kijavítsák a léket.

Róluk semmit vagy keveset beszélnek, pedig ők az igazi megmentői ennek a zilált és eltévelyedett társadalomnak. Nesztelenül és keresetlen szavakkal raknak benne rendet, sok-sok munkával, fáradozással, hiteles szeretettel, mások iránti figyelemmel. Reméljük, hogy olvasóink között is sokan vannak ilyen civilizáció-építők, akik képesek megérinteni tanúságtételükkel mások szívét. Hiszen a kihívás mindenkinek szól, itt mindenkire szükség van!

Vera Araujo
Fordította: Bakacsi Viktória

MEGKEZDŐDÖTT A PAPSÁG ÉVE

Hubertus Blaumeiser, a Fokoláre Mozgalom papi ágának felelőse válaszol három kérdésre.

Szüksége van egyáltalán papra a mai, elvilágiasodott társadalomnak?

Mindenképp szükség van olyan emberekre, akik – mint Jézus – teljesen átadják magukat Istennek, és épp ettől lesznek szolgálatára mindenkinek. Komoly kihívás ez: hogyan legyünk Isten emberei a jelenkor számára, azaz hogyan legyünk korszerűek? Ha e mellett döntesz, akkor az árral szemben kell úsznod, ahol nincsenek kiváltságos pozícióid. Ám ha találkozol Jézussal, ha megtapasztalod szavainak igazát, akkor felfedezed az életnek egy új dimenzióját, rájössz, hogy mennyivel többet tehetsz, mint a világban. Ekkor mindent otthagysz, és követed őt. Aki így lesz pap, annak sok mondanivalója van a mai világ számára.

Milyen a szemináriumok helyzete?

Egyáltalán nem vagyunk kihalófélben! Az egyházmegyes kispapok száma növekedett: a mi időnkben ötvenezren voltunk, ma hetvenkétezer kispap van az egész világon. A kontinensek között azonban nagy különbségek vannak. Változik a szemináriumok arculata is. Nem védett terek töb-

bé. A média szinte mindent eláraszt, de ez készítés lehet arra, hogy a szeminárium egyre inkább az evangélium iskolájává váljon. Hogy a kispap ne „egyházi szingli” legyen, mindinkább egy olyan, családi stílusú tapasztalatra kell szert tennie, ahol a közösséget, a közösségi lelkiséget éli, és megtanul mindenkivel kapcsolatokat építeni.

Ki a mai pap?

Aki mindig is volt: Jézus eszköze az emberek között. Hogy hiteles legyen, szeretetté kell válnia. Mint Jézus, aki a Szeretet-Istent hozta közénk, aki igazi kapcsolatokat épített az emberek között, és aki olyan közösséget akart, amelyben mindent megosztanak egymással. A papok – és a keresztények mind – arra kaptak meghívást, hogy ugyanezt tegyék.

CN
Fordította: Jávorka Lajos

KINCSETEK A MENNYBEN

Talán fiatal vagy, és teljes, radikális, eszményi életre vágysz? Figyeld Jézusra! A világon senki sem kíván téled olyan sokat, mint Ő. Lehetőséget ad, hogy megbizonyítsd hitedet, nagylelkűségedet, hősiességedet.

Talán érett felnőtt vagy, és komoly, elkötelezett életre, ugyanakkor biztos megélhetésre is törekszel? Vagy idősebb korban vagy már, és olyasvalakire akarsz ráhagyatkozni, aki nem csap be? Arra vágysz, hogy emésztő gondok nélkül élhess hátralévő éveidben? Jézus szavai neked is szólnak!

„Adjátok el, amitek van, adjátok oda a rászorulóknak. Készítsetek magatoknak kimeríthetetlen erszényt, elfogyhatatlan kincset a mennyben, ahol nem fér hozzá tolvaj, és nem rágja szét a moly.” (Lk 12,33)

Megjelent:
Chiara Lubich és
más keresztények:
Éljük az Igét,
Budapest, 2008,
159–161 o.

A hegyi beszéd végén mondta Jézus ezeket a biztató szavakat. Arra hív, hogy ne aggódalmaszkodj, vajon lesz-e ennivalód és lesz-e ruhád, mint ahogy az ég madarai és a mezők liliomai sem aggódnak, pedig nem vetnek és nem is fonnak.

Számúznöd kell hát szívedből az összes aggodalmat a földi javak miatt, hiszen az Atya jobban szeret, mint a madarakat és a virágokat, Ő maga gondoskodik rólad.

Ezért mondja:

„Adjátok el, amitek van, adjátok oda a rászorulóknak. Készítsetek magatoknak kimeríthetetlen erszényt, elfogyhatatlan kincset a mennyben, ahol nem fér hozzá tolvaj, és nem rágja szét a moly.”

Az evangélium teljes egészében és minden egyes igéjében is mindent kér: mindazt, amik vagyunk, és amink van.

Isten nem kért ennyit Krisztus eljövetele előtt. Az Ószövetség Isten áldásának tekintette a földi gazdagságot. Csak azért kívánta, hogy a tehetősek adjanak a szükségét szenvedőknek, hogy az alamizsnával elnyerjék a Mindenható jóindulatát.

Később a zsidó vallásban általánosabbá vált a túlvilági jutalom gondolata. Az egyik király így válaszolt azoknak, akik őt vagyona eltékozlásával vádolták: „Őseim kincseket gyűjtöttek az evilági, földi életre, én viszont odaát gyűjtöm a kincseket.” [...]

Nos, Jézus szavainak újdonsága éppen abban áll, hogy Ő teljes odaadást kíván, mindent kér. Azt akarja, hogy gondtalan gyermek légy, aki nem aggódik földi dolgok miatt, olyan gyermek, akinek Ő az egyedüli támasza.

Jézus tudja, hogy a gazdagság hatalmas akadály számodra,

mert betölti a szívedet, holott Ő minden helyet magának akar.

Így hangzik tehát a buzdítás:

„Adjátok el, amitek van, adjátok oda a rászorulóknak. Készítsetek magatoknak kimeríthetetlen erszényt, elfogyhatatlan kincset a mennyben, ahol nem fér hozzá tolvaj, és nem rágja szét a moly.”

Ha ténylegesen nem ajánlhatod fel anyagi javaidat, mert kötve vagy másokhoz, vagy társadalmi helyzeted arra kötelez, hogy teremts hozzá méltó körülményeket, akkor természetesen lelkileg kell elszakadnod, és úgy kell tekintened a vagyonra, mintha egyszerű kezelője lennél csak. Így amikor a javaiddal kapcsolatos ügyeket intézed, szereted a többieket, mivel értük teszed. Tehát olyan kincset gyűjtesz, amelyet a moly nem rág szét, és a tolvaj nem visz el.

De biztos vagy abban, hogy mindent meg kell tartanod? Figyeld Isten bensődben szóló hangját, hallgass rá, ha nem tudsz dönteni! Meglátod, mennyi fölösleges dolgot találsz. Ne tartsd meg! Add oda, add oda annak, akinek nincs! Váltsd tettekre Jézus szavait: „Adjátok el, amitek van, adjátok oda...” Így töltöd meg a kimeríthetetlen erszényt.

Természetesen, ha a világban élünk, törődnünk kell a pénzzel és a földi javakkal. Isten azt akarja, hogy *foglalkozz* velük, nem pedig azt, hogy *lefoglalja* nek. Csak annyira legyen gondod, amennyi a körülményeid

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

szabta élethez elengedhetetlen. Azon felül:

„Adjátok el, amitek van, adjátok oda a rászorulóknak. Készítsetek magatoknak kimeríthetetlen erszényt, elfogyhatatlan kincset a mennyben, ahol nem fér hozzá tolva, és nem rágja szét a moly.”

VI. Pál pápa valóban szegény volt. Tanúsítja az is, ahogy a temetéséről rendelkezett: azt akarta, hogy szegényes koporsóba és a pusztá földbe helyezték.

Nem sokkal halála előtt így szólt a testvéréhez: „Már jó ideje kész a bőröndöm erre a nehez útra.”

Igen, neked is ezt kell tenned, be kell csomagolnod.

Jézus korában talán erszénynek vagy tarisznyának hívták volna ezt a poggyászt. Készítsd napról napra! Töltsd meg, amennyire csak tudod, mindazzal, ami hasznos lehet a többieknek! Igazán csak az a tiéd, amit odaadsz. Gondolj bele, mennyi éhező van a világon, mennyi szenvedés, mennyi ínség...

Csomagold mellé minden cselekedetedet, amit szeretetből tettél, és minden munkádat, amit felebarátaid javára végeztél!

Tégy mindent Jézusnak! Mondd szívből: „Neked, Jézus!” Cselekedj jól, tökéletesen! Hiszen a mennynek készülő, és megmarad az örökkévalóságban.

Chiara Lubich

MINDIG CSAK VELE

Nagy segítség nekem az életige, amikor azt mondja: „Az én eledelem az, hogy annak akarátát tegyem, aki engem küldött...”

Kezelésekre kell járnom, és ahogy haladok előre, egyre rosszabb a közérzetem, nagyon fáradt vagyok, és a hangulatom is változó. Mégis mindig vissza kell térnem az életige fényéhez. Most, ebben a pillanatban ez az Atya akarata számomra, és ezt kell a lehető legszebben megélni. Fáradt vagyok? – Veled, Jézus! Rosszul vagyok? – Veled, Jézus! Órákat várni kell? – Veled, Jézus! Haragszorra se találják a vénámat? – Veled, Jézus! Nem bírok enni? – Veled, Jézus! Éjszaka fel kell óránként is kelni? – Veled, Jézus!

Hát, így próbálok haladni a „szent utazáson”, szem előtt tartva, hogy mindig csak azt az egy lépést kell megtenni, de azt előre! És, ha nem sikerült?! Újra és újra nekivágok, akármilyen nehéz is!

Erhart Kata – Budapest

BÖCSÁNATOT KÉREK!

Mint minden reggel, Máté ma is dobott a szeretetdobókockával: „Jézust szeretem a másokban!” Felkapta a hátizsákját, és elindult az iskolába. Már az ajtóban összetalálkozott Kamillával, az osztálytársával, aki kicsit lassú, és ezért mindenki csúfolja, különösen Dávid, Máté padtársa.

– Szia, Kamilla! – köszönt neki Máté. – Figyelj csak... Sajnálom, hogy tegnap kinevettünk. Ne haragudj!

Dávid meghallotta. Megvárta, amíg Máté a padhoz ért és halank megkérdezte:

– Miért kértél tőle bocsánatot, mikor én csúfolódtam vele!

– Azért, mert ott van benne Jézus. Te kigúnyolnád Jézust?

– Nem, persze hogy nem! – válaszolta Dávid meglepődve. Kicsit csöndben maradt, aztán felállt és odament Kamillához:

– Én is bocsánatot kérek!

(Részlet Chiara Lubich: A szeretetdobókocka titka című könyvből)

Sudár Balázs

EVANGÉLIUM A MINDENNAPOKBAN

VÁRATLAN ESETEK

Január elejére vártuk harmadik gyerekünk érkezését. Már októberben végiggondoltam, mi mindent kell addig még megcsinálnom: a kisbaba érkezését előkészíteni, karácsonyra felkészülni, egy tanulmányt megírni december végi határidővel, és belevágtunk az Afrika-est előkészítésébe is.

Egy darabig minden szépen haladt előre, igyekeztem napról napra megérteni, mit kíván Isten tőlem, és egyben racionálisan végiggondolni, mi a tevékenységek leghatékonyabb sorrendje.

Azt azonban nem számoltam bele az időbeosztásba, hogy november közepén először az egyik, aztán a másik gyerekünk is megbetegszik: több mint két hétig „leállt” minden más munka, és velük voltam otthon. Először nagy lelkesedéssel kimondtam Istennek az igenemet, és igyekeztem minden energiámmal a gyerekeimet szeretni: újabb és újabb játékokat kitalálni, türelmes maradni... Aztán teltek a napok, és egyre fenyegetőbbnek éreztem

a határidők közeledtét. Amikor egy este Matyi azt mondta, hogy úgy érzi, fáj a füle, teljesen elkeseredtem. Másnap reggel az orvost hívva újra sikerült kimondanom, hogy „ne az én akaratom teljesüljön, hanem a tied”. Végül persze meggyógyultak a gyerekek, és mindent sikerült elvégezniem.

Az Afrika-est előkészítésénél megbeszéltem Andival, hogy péntekig megírom a meghívó szövegét, ő pedig szombaton elkészíti a grafikus formát. A hétvégénk azonban nagyon sűrűre sikeredett, és éreztem: nem most van az ideje, hogy a számítógép előtt üldögéljek. Egészen vasárnap délutánig nem sikerült időt találnom, de béke volt bennem, tisztán éreztem, hogy jól teszem a dolgokat. Aztán vasárnap, amíg a többiek pihentek, gyorsan megírtam a szöveget. Kicsit haboztam, érdemes-e még elküldeni az anyagot Andinak, vagy inkább majd este a férjemmel csinálunk valami egyszerűbb formázást. Aztán mégis átküldtem a fájlt. Öt perc múlva jött egy SMS Anditól, hogy ő is pont most akart nekiállni ennek a munkának, mert addig neki sem volt rá ideje.

Paksy Eszter

Tudod, hol szerepel az evangéliumban ez a mondat? János evangélista írja, mielőtt beszámolna arról, hogy Jézus megmosta tanítványai lábát és felkészült a szervenésre.

Az övéi körében töltött utolsó órákban Jézus a maga teljességében és félre nem érthető módon fejezi ki szeretetét, melyet kezdettől fogva táplált irántuk.

„Mivel szerette övéit, akik a világban maradtak, mindvégig szerette.”

A „mindvégig” szó azt jelenti: élete végéig, utolsó leheletéig. De a tökéletesség gondolata is ott rejlik benne. Arról szólnak ezek a szavak, hogy teljességgel, tökéletesen, mélységesen szeretete őket, egészen a legvégsőkig.

A tanítványok a világban maradnak akkor is, amikor Jézus már megdicsőül. Egyedül fogják érezni magukat, sok megpróbáltatást kell majd kiállniuk. Jézus éppen ezek miatt a pillanatok miatt akarja, hogy biztosak legyenek a szeretetében.

„Mivel szerette övéit, akik a világban maradtak, mindvégig szerette.”

Talán nem világlik ki ebből Krisztus életstílusa, az, ahogyan Ő szeret? Megmossa tanítványai lábát. Szeretete olyan szolgálatra készíteti, amit abban az időben kizárólag a rabszolgák végeztek. Jézus a kálvária tragédiájára készül, hogy a

Sudár Balázs

MIELŐTT MEGMOSTA A LÁBUKAT

rendkívüli ígéren, a csodákon és minden cselekedetén túl az életét is odaadja „övéinek” és mindenkinek. Szükségük volt rá, hiszen minden embernek leginkább arra van szüksége, hogy megszabaduljon a bűntől, azaz a haláltól, hogy beléphessen a mennyek országába. Békét és örömet kellett találniuk abban az életben, amely soha nem ér véget.

Jézus halálra adta magát, elhagyottságában az Atya után kiállt, míg végül azt mondhatta: „minden beteljesedett”.

„Mivel szerette övéit, akik a világban maradtak, mindvégig szerette.”

Az isteni szeretet hűségét és a testvéri szeretet gyöngédségét tükrözik e szavak.

Mi keresztények is szerethetünk így, mert Krisztus bennünk él.

Mégsem azt akarom most mondani, hogy abban utánozd Jézust, ahogy meghalt másokért (amikor eljött az órája). Nem akarok olyan egyértelmű példákra hivatkozni, mint *Kolbe* atya, aki meghalt egy fogolytársa helyett, vagy *Damián* atya, aki leprás lett a leprásokkal, és meghalt velük és értük.

Lehet, hogy életed folyamán soha nem fogják azt kérni, hogy fizikailag is áldozd fel magad a testvéreidért. Azt viszont biztosan kéri Isten, hogy szeresd őket mindvégig, a végsőig, egészen addig, hogy te is elmondhasd: „minden beteljesedett”.

Így tett a tizenegy éves *Cetti* egy olasz városban. Észrevette, hogy

vele egyidős barátnője és osztálytársa, *Giorgina* mennyire szomorú. Próbálta vigasztalni, de sehogy sem sikerült. Mindent meg akart tenni érte, és megtudakolta bánatának okát. *Giorgina*nak meghalt az édesapja, anyja pedig a nagymamánál hagyta, mert egy másik férfivel élt. *Cetti* érezte, hogy nagy baj van, és segíteni akart.

Bár gyerek volt, megkérte barátnőjét, hogy beszélhessen a mamájával. *Giorgina* pedig arra kérte, hogy előbb menjenek el az édesapja sírjához. *Cetti* nagy szeretettel elkíserte őt a temetőbe, és hallotta, amint *Giorgina* sírva könyörög apjának, hogy jöjjön el érte és vigye magával.

Cetti szíve majd meghasadt. Nem messze tőlük egy romos kis templom állt. Beléptek. Csak egy tabernákulumot és egy feszületet találtak benne. *Cetti* megszólalt: „Látod, a világban minden elpusztul, de a feszület és a tabernákulum megmarad.”

„Igen, igazad van!” – válaszolta *Giorgina*, és letörölte könnyeit. Aztán *Cetti* kedvesen kézen fogta őt, és elkíserte édesanyjához. Alighogy odaértek, *Cetti* határozott hangon így szólt: „Tudom, nem rám tartozik, és ne tessék haragudni, mégis meg kell mondanom, hogy megfosztotta *Giorginát* az anyai szeretettől, pedig nagy szüksége lenne rá. Azt is meg kell mondanom, hogy nem fogja megtalálni a lelki békét, amíg magához nem veszi őt, és meg nem bánja, amit tett.”

Másnap az iskolában *Cetti* megint szeretettel vette körül *Giorginát*. De váratlan esemény

történt: tanítás után egy autó jött a barátnőjéért. Az édesanyja vezette. Ettől kezdve mindig ez az autó jött érte, mert *Giorgina* újra az édesanyjával élt, aki végérvényesen szakított azzal a férfival.

Cetti kicsi, de hősies tettéről el lehet mondani, hogy abban „minden beteljesedett”. Mindent megtett, teljes mértékben, és sikerrel járt.

**„Mivel szerette övéit,
akik a világban maradtak,
mindvégig szerette.”
(Jn 13,1)**

Gondolkozz csak el! Hányszor kezdtél törődni valakivel, aztán magára hagytad, és ezer kifogással elhallgattattad a lelki ismerettedet? Hányszor fogtál valamibe nagy lelkesen, aztán a nehézségek miatt félbe hagytad, mert úgy tűnt, hogy az erődet meghaladja? Jézus ma erre tanít:

„Mivel szerette övéit, akik a világban maradtak, mindvégig szerette.”

Tégy így!

S ha majd egy nap Isten valóban az életedet fogja kérni, te sem fogsz bizonytalankodni. A vértanúk énekelve mentek a halálba. A legnagyobb dicsőség lesz a jutalmad, mert – ahogy Jézus mondta – „senkinek a világon nincs nagyobb szeretete annál, mint aki vérét ontja barátaiért.”

Chiara Lubich

Megjelent:
*Chiara Lubich és
más keresztények:
Éljük az Igét,
Budapest, 2008,
171–173. o.*

BIRTOKLÁS VAGY TESTVÉRISÉG?

Folytatjuk interjúsorozatunkat dr. Veres András püspökkel, akit az emberi-ség felelősségéről és boldogulásáról kérdeztünk.

Sudár Imre

Míg a fejlett államokban a legmodernebb technikát alkalmazzák, addig másutt – különösen Afrikában – szörnyen nagy szegénységgel és éhezéssel találkozunk, miközben terjed tovább az AIDS. Hogyan tudunk segíteni?

Kétségtelen, hogy az efféle szakadás a gazdagok és szegények között, ami ugyanúgy megnyilvánul a földrészek között, sohasem lesz teljesen kiküszöbölhető a világban. Az a fajta ideológia, ami a kommunizmusban ütötte fel a fejét, igazából csak egy idea maradt,

a gyakorlatban látjuk, mennyire nem működött (bár abban sem vagyok biztos, hogy maga a szándék őszinte volt). Tehát a szakadék áthidalhatatlan? Amíg ember él a földön, az önzésünk, a bűneink, a gyengeségeink, a tehetségünk folytán és sok minden más miatt, lesznek különbségek ember és ember között, ami a gazdasági helyzetüket is érinti. Ugyanakkor mindig törekednünk kell a testvériségre, az áldozatvállalásra egymásért, hogy a szolidaritás minden körülmények között megmaradjon a társadalomban. Ez volna az ideális. A tehetősebbnek, a gazdagabbnak, az ügyesebbnek, az okosabbnak a feladata, hogy gondoskodjon azokról, akik születésük vagy testi, szellemi fogyatékoságuk folytán nem tudnak hozzájutni ugyanazokhoz a javakhoz, mint ők.

Azt is észre kell vennünk, hogy amikor az úgymond fejlettebb világ újabb és újabb technológiákat akar megismerni és használatba venni, ezzel látványosan még jobban eltávolodik attól a szegény ázsiaiától, afrikaitól, akinek a mindennapi élet fenntartása is gondot jelent. Ugyanakkor a vívmányok a haladást, az emberiség tudását szolgálják, ami szintén fontos.

La Presse/CN

Lehetséges útnak azt látnám – bármennyire idealisztikus is –, ha a fejlett világ mindezt azzal a felelősséggel tenné, hogy nem csak saját magára gondol, hanem igyekszik mások életét is könnyebbé, tartalmasabbá tenni. Sajnálatos, hogy ez nem így van! A fejlett világ inkább megsemmisíti az élelmiszert, mintsem odaadná. A veszélyt abban látom, hogy egy technológia vagy bármilyen más technikai felfedezés öncélúvá tud válni, és csak bizonyos körök érdekeit szolgálja. A szolidaritás legyen alapvető szempont minden körülmények között. Egy adott társadalomnak kétségtelenül érdeke a tudományos fejlődés, de ha ezt olyan áron tudja csak megvalósítani, hogy azzal mások mindennapi létszükségletét veszélyezteti, onnantól már nem megengedhető.

Az ideális állapotot valószínűleg sohasem lehet elérni, de mindenképp törekedni kell rá. A gyógyításban ez egészen nyilvánvalóan jelentkezik: bizonyos műtétek óriási pénzeket emésztene fel, ám új műtéti módszereket, műszereket próbálhatunk ki, és hozhatunk létre a segítségükkel. Ezzel fejlődik a tudomány, mégis lehet, hogy jobb néhány évvel elhalasztani őket, hogyha alapvető gyógyító beavatkozásokat emiatt nem tudunk elvégezni. Elképzelhetően azzal az egyszerűbb gyógy-móddal sokkal több emberen tudunk segíteni most, mint a jövőben a megtalált új technológia műszereivel. A kettőnek együtt kell növekednie, és nem egymás kárára. Szükség van az önmérsékletre, a lemondásra egy adott kultúrkörben vagy társadalomban: kell kutatni, kell újabb technológiákat keres-

ni, de az alapvető, mindenki számára hozzáférhető gyógymódokat nem szabad emiatt háttérbe szorítani.

Mindehhez egy új emberiségre lenne szükség. Chiara Lubich szerint amíg a szívek nem fordulnak meg, addig a pénzek sem mozdulnak a szegények felé. És ebben az egyház is sokat tehet, és tesz.

Mindig is voltak erre fogékony keresztények, és kevésbé fogékonyak. Minél szélesebb körben nyilvánvalóvá kellene válnia, hogy minden, amit teszünk a világban, valamiképpen kapcsolatban van az örök üdvösségünkkel, egész földi életünk alá van rendelve egy magasabb rendű célnak. Ha ezt a távlatot nem érzékeljük, akkor egyetlen törekvésünk az itteni boldogulás lesz. Morális kérdésként ez így hangzik: „Mit ér az embernek, hogy megszerzi az egész világot, ha a lelkének kárát vallja?” Ha az ember minden jóval, minden élvezeti cikkel körbeveszi magát, ettől teljesebb lesz az élete? Ellenkezőleg, annál zaklatottabb lesz, mert elvesz a lelke a jólétben, a sok mindennel való foglalatosságban, elvesz maga az ember, mert nem a lényeges dolgokra figyel: örökös kábulatban él, örökös hangzavarban, mert vagy a rádió szól, vagy a tévé, vagy egyszerre szól mindkettő, és egyszerre akar több csatornát nézni ugyanazon a képer-

Sudár Imre

nyőn, mert a legjobb pillanatok akarja elveszíteni mindig. És így olyan zaklatottá válik az élete, a gondolkodása, a lelkülete, hogy abban már elvesz, tönkremegy a személyisége is. Az elmúlt években többször volt alkalmam találkozni olyan emberekkel, akik ezt mondták: tessék elhinni, mindenem megvan, de nem találok már örömet benne. Jobban el kellene gondolkodnunk erről, csak hát a mai világ nem erről szól! Mert a reklámokon kezdve minden azt sugallja, hogy ha ezt nem eszed, ha nem ebbe öltözködsz, ha nem ilyen cipőt viselsz, ha nem ilyen rádiód van, akkor nem lehetsz boldog, ha nem ilyen autód van, akkor te senki vagy! Vigyázzunk, és ne vegyünk mindent készpénznek! Hamar megtapasztalhatjuk, hogy az életünk üressé, kiábrándulttá, értelmetlenné válik. Tehát az önmérséklet, a lemondás alap kellene, hogy legyen minden embernek, nemcsak a keresztényeknek. ■

IZRAELI LÁTOGATÁS

Nehéz feladatra vállalkozott XVI. Benedek: hidat verni a föld egy olyan pontján, ahol mindenki szenved, izraeliek és palesztinok, zsidók, muzulmánok és keresztények. Testvérlapunk főszerkesztőjének helyszíni beszámolója a májusi pápai zarándoklatról.

Mielőtt a pápa elindult Tel Aviból, megnevezte, kikkel fog találkozni: Izrael állam és a palesztin területek vezetőivel, a keresztényekkel, és vallási vezetőkkel.

Keresztények

Marlene és Hannah két gyermekükkel Betlehemben élnek, katolikusok. Hannah kétéves volt, amikor szüleivel együtt otthonuk elhagyására kényszerült. „Betlehembe menekültünk. Később ellátogattam a szülőházamba, amit egy zsidó család vett meg az államtól. Odakötnék a gyökereim – elhallgat, majd, mint aki hirtelen rátalál a legmegfelelőbb szavakra, így folytatja –, de így boldoggá tettünk egy családot. Hét hektárunk volt a jeruzsálemi erdőben. Azon a helyen áll most a holokausztra

emlékeztető *Jad Vasem* emlékhely. Tulajdonképpen ma már ettől a földünkötől is szabadnak érzem magam, és jó tudni, hogy fontos célt szolgál.” *Joseph* nevű fiuk mondja: „Örülök, hogy a pápai misén a menyasszonyommal mi vihettük az áldozati kelyhet és a bort az oltárra. Igaz, még boldogabb lettem volna, ha a misére Gázában került volna sor!” – Testvére, *Michel* másképpen látja: „A pápa zarándoklatra jött Jézus földjére. Sajnos a keresztények nem lettek kellően felkészítve. Több szó esett a pápalátogatásról a tévében, mint a szószéken.” A beszélgetés végén Marlene nehéz anyagi helyzetükről beszél: „A fal lehetetlenné teszi számunkra a normális életet... Mi keresztények vagyunk, de egyben palesztinok is, ez egyesít minket muzulmán testvéreinkkel.”

Kiderül, hogy a jövőjükért aggódó keresztények jó része fenntartással nézett a látogatás elébe. A pápának fokozatosan mégiscsak sikerült meghódítania „övéit”. A Getszemáni kertben tartott misén a néhány ezer jelenlévő között még alig volt néhány száz helybéli. Ott egy hívőre két rendfenntartó jutott. Betlehemben a helyi keresztények és a Gázából érkezettek közül került ki a mintegy tízezer résztvevőnek több mint a fele. Názáretben végül már negyvenezen mentek el a pápa miséjére.

Vallásközi párbeszéd

A vallások közötti párbeszéd Jeruzsálemben egy kudarcra kezdődött. A párbeszédben elkötelezett közösségek találkozójának hivatalos menetrendjétől eltérve *Tajszír al-Tamini* sejk magához ragadta a mikrofont, és kemény vádakkal illette az izraeli vezetőket. Ezek után a pápa – miután sorban üdvözölt valamennyi személyiséget – elhagyta a helyszínt. A párbeszédnek szentelt találkozón egy ilyen megnyilatkozás a párbeszédet lehetetlenné tette el. A pápa nem kockáztathatta, hogy véget nem érő vitatkozás kezdődjön.

A kellemetlenségéből mégsem lett teljes kudarc. Ez a jelenlé-

A. Safadi/Agf/CN

vők előtt már ott a helyszínen világhosszá vált. A büfében zajló beszélgetésekből kiderült, hogy a sejk akciója nem rázta meg különösebben az embereket, álláspontját jól ismerte mindenki. Egy fiatal betlehem-i tanár így vélekedett: „A keresztények és a muzulmánok nem a tartalma, hanem a stílusa miatt nem értenek egyet a sejk szavaival.” Egy jeruzsálemi muzulmán házaspár pedig így magyarázta a történetet: „A sejk kifejezte, mennyire elégük van az embereknek abból, hogy a nemzetközi közösség nem tesz lépéseket.”

„Rendkívüli megtiszteltetés számunkra, hogy fogadhatjuk a Szentatyát – mondta egy hatvanéves zsidó férfi, aki feleségével és két fiával érkezett. A sejk helytelen fellépése sem tud változtatni ezen a meggyőződésünkön. Nem tudom, lehetséges-e a párbeszéd, de mindenképp szükség van rá. A meg nem értés emberi dolog, a párbeszéd viszont egyszerre emberi és isteni.”

„A párbeszéd nem azt jelenti, hogy homokba dugjuk a fejünket – mondta *David Rosen* rabbi. – Azt jelenti, hogy a szemé-

be nézünk a másiknak, annak, aki különbözik tőlünk. Ahogy XVI. Benedek mondja, nemcsak a hitünkkel, de az értelmünkkel is.” Rosen rabbi volt az, aki a názáreti vallásközi találkozón a magasba emelte a pápa kezét és arra kérte, hogy ő meg a mellette álló mufti kezét emelje fel. Ez a jelenet megmarad az emberek emlékezetében!

A „fal”

Kétségtelen, hogy a pápalátogatás legbonyolultabb, legkényesebb fejezete a zsidók és a palesztinok közötti kapcsolatról szól. Itt mutatkozott meg különösen XVI. Benedek sziklaszilárd álláspontja, befogadókészsége. Többször hangsúlyozta, hogy ebbe az országba „az izraeliek barátjaként és a palesztin nép barátjaként jött látogatóba.” A helyzet gyors és igazságos megoldását sürgette, és a „*két nép, két állam*” megoldás mellett szállt síkra.

Elutazása előtt megemlítette: „Utazásom legszomorúbb látványa a fal volt.” Az izraeliek zokon vették tőle a *fal* szó használatát. A betlehem-i misére a

zárva talált átkelőpontot megkerülve, mellékutakon mégis akadálytalanul lehetett eljutni. Ezért a terrorizmus megfékezésére emelt biztonsági zár helyett jogosabbnak látszik a fal elnevezés, amely gyaníthatóan inkább a katonai szempontból fontos stratégiai területek, vízforrások és összeköttetések birtokba vételét célozza.

A pápa sohasem beszélt valaki ellen. Mindig a megbékélésre szólított, több alkalommal is *II. János Pált* idézve: „A barátok szívesen időznek egymás társaságában, és megrendíti őket a másik szenvedése. Nincs olyan barátjuk az izraelieknek és a palesztinoknak, aki ne siratná meg a szenvedőket, és azokat, akik a két népből életüket vesztették az elmúlt hatvan esztendőben.” Majd megismételte elődjének sokat idézett felhívását: „Soha többé vérontást! Soha többé háborút! Épp ellenkezőleg! Teremtsük meg a feltételeket: az igazságosságra épülő tartós békének, a valódi kiengesztelődésnek és a sebek begyógyításának a feltételeit!”

*Michele Zanzucchi írása alapján
Szerkesztette: Vizsolyi László*

FERENCESEK 800 ÉVE

A Szent Ferenc karizmáját élő négy szerzetesi család: a konventuálisok, a kisebb testvérek, a kapucinusok és a ferences világi rend közös találkozót rendezett Assisiben ez év áprilisában. Az eseményre – a történelemben először – megalapításuk nyolcszázadik évfordulója adott alkalmat. Az egész világról összesereglett kétezer szerzetes valamennyi ferences közös vágyának adott hangot Szent Ferenc sírjánál: visszatérni az evangéliumi élet gyökereihez. A háromnapos találkozó Castel Gandolfoban ért véget, ahol a Fokoláre Mozgalom elnöke, Maria Voce (Emmaus) emlékeztette a ferenceseket Chiara Lubich szavaira: „Valósítsák meg Szent Ferenc és Szent Klára ideálját... vagyis az egységet egymás közt, valamint a világ összes régi és újabb szerzetesi családjá között.” A pápai kihallgatáson XVI. Benedek kiemelte a ferencesek példáját, ahogyan bennük karizma és intézmény egymást kiegészíti az egyház javára. A Szentanya végül így bocsátotta útjára Szent Ferenc gyermekeit: „Menjete, és folytassátok az Úr Jézus Krisztus házának, az ő egyházának a helyreállítását! Ahogy Ferenc, kezdjétek magatokon! Elsősorban mi vagyunk az a ház, amelyet Isten helyre akar állítani!”

MÉLTÁNYOS KERESKEDELEM

A gazdasági válság ellenére világszerte növekszik az érdeklődés a fair trade termékek iránt. Új eladási piacok nyíltak Kelet-Európában, Kelet-Ázsiában és Dél-Afrikában. Ma már 60 országban forgalmaznak ilyen termékeket.

A fair trade emblémát olyan vállalkozások, kereskedelmi szervezetek kaphatják meg, amelyek méltányos és a világgpiaci átlag feletti árakkal biztos jövedelmet garantálnak a tengerentúli kis-termelőknek és mezőgazdasági munkásoknak. A világ 58 országában több mint egymillió termelő vesz részt a méltányos kereskedelemben.

CSÚCSTALÁLKOZÓK

A gazdaságilag legfejlettebb nyolc ország, a G8-ak csúcstalálkozóját megelőzően immár negyedszer találkoztak a különböző keresztény egyházak és egyes nagy vallások képviselői most júniusban. Az ivóvíz, az élelmiszerellátás, az egészség, a nevelés és a béke kérdéskörében tanácskoztak. Rómában a Katolikus Egyház látta vendégül a mintegy száz vallási személyiséget, köztük keresztény, zsidó, muzulmán, hindu, buddhista, sintoista vezetőket, vallásközi szervezetek felelőseit, lelkeségi mozgalmak képviselőit. A találkozó második napján felszólalt Maria Voce, a Fokoláre Mozgalom elnöke is, aki hangsúlyozta, mennyire fontosak a határozott döntések. Páratlan lehetőségnek nevezte a jelen helyzetet, hiszen most a népek közti kölcsönös tisztelet átalakulhat testvéri szeretetté, és a felhalmozás helyét átveheti a kölcsönös osztozás.

A MŰANYAG ELLENÉBEN

Indiában a környezetvédelmi világnap alkalmából, június 5-én elindították az ország első mozgó környezetvédelmi kampányát. A Delhi városát vezető miniszter hangsúlyozta: a műanyag előállítása káros a természetre, szennyezi a környezetet, és a csatornák is gyakran eldugulnak az eldobott műanyagzacskóktól. A 13 milliós városban felhívták az emberek figyelmét, hogy jutából készült zacskókat használjanak a műanyag helyett.

Tavaly egy csoport kezdeményezést indított „zöld vásárló” címmel az érsekség keretében olyan műhelyek vagy szegény kézművesek együttműködésével, akik jutából gyártanak zsákokat, zacskókat. 300 000 jutazacskót adtak el 12 hónap alatt, és ezzel munkalehetőséget tudtak biztosítani rengeteg szegénynek.

AZ ARANYSZABÁLY SZERINT

2009. május 9-én sportnapot rendeztek a budapesti Németh László Gimnáziumban. A Teens4Unity tízenéves résztvevői, nyolcvanegyen az igényes életstílusra akarták felhívni a figyelmet, aminek alapja a béke, és ami építi az egyetemes testvériséget. A „Golden Rule” nevű játék egy evangéliumi gondolatból indul ki, ami befogadható mindenki számára, amit Aranyszabálynak neveznek, és ami minden nagy vallás szent könyvében megtalálható: „Tedd azt másokkal, amit szeretnél, hogy veled tegyenek.”

A játékszabályokat ötletesen egy hatalmas dobókocka oldalaira írták fel. Ezek a mottók a játékos társra irányítják a figyelmet, megtanítanak erőt bedobni, veszíteni, ugyanakkor bátorítanak, hogy barátságokat kössünk. A játék végén egy aranykártyát szavaztak meg annak a csapattársnak vagy ellenfélnek, akinél a leginkább látták ezt megvalósulni.

új város az egész világon

35 kiadás

22 nyelven

5 földrészen

MITŐL ÚJ VÁROS?

1989–2009

Változik a világ, és vele változik az Új Város. Ám nem változik az örökös törekvés, hogy korszerű módon megfeleljen annak az ideálnak, amit hírül ad. Időnként – és különösen is egy kerek évfordulón – számot kell vetnünk mindazzal, amit a magunk mögött hagyott évek jelentenek az egység útján. Anélkül, hogy ünnepelni kívánnák magunkat, vagy nosztalgiával tekintenénk vissza a kezdetekre, szívesen emlékezünk mindazok örömére, akik az első számot a kezükben tartották. Hogyne

gondolnánk ugyanakkor hálás szívvel mindazokra, akik lélektől vezetett úttörőmunkájukkal lehetővé tették ezt?

„A Fokoláre Mozgalomban kezdettől fogva fontosnak tartottunk minden olyan eszközt, amellyel közösséget teremthetünk, amivel megvalósíthatjuk Jézus leghőbb vágyát, életünk célját, az egységet – írta Chiara Lubich katalán társalapunk szerkesztőségének 2005-ben. – Az újság által részesülünk testvéreink örömeiben, fájdalmaiban, még szélesebb körben osz-

KÖSZÖNTŐ

A Città Nuova testvérlapjai sorra ünneplik születésnapjukat az egész világon. Most a magyar kiadás került sorra, melyet mi kezdettől fogva szeretettel és érdeklődéssel kísértünk figyelemmel, ugyanis a Fokoláre Mozgalom élő, kulturális szempontból is felkészült közösségének a gyümölcse, mely éberben követi az egyház és a társadalom változásait, fejlődését. Az Új Városnak, valamint összes testvérlapjának elsőrendű célja, hogy az egység kultúráját közvetítse olvasóinak. Ez komoly erőfeszítést és odaadást kíván, hiszen

az egység megvalósításához folyamatosan meg kell találni az egyensúlyt a hasonlóság és a különbözőség között, az egyféle és a sokféle között, aközött, ami közelít és ami megkülönböztet. Ez a *szentháromsági logika* elsőként a Città Nuovában testesült meg, melyet Chiara Lubich, az egység művészetének mestere alapított. Nagy feladatot bízott ránk!

Michele Zanzucchi

A Città Nuova lapkiadó igazgatója

tozhatunk minden ügyes-bajos dolgában nemcsak Európa, hanem a többi kontinens városainak, országainak, népeinek.” Chiara azt kívánja a szerkesztőség tagjainak, hogy „Jézus örömmel láthasson bennetek munkatársakat, akik olyan célért dolgoznak, amiért ő az életét adta: az egységért.”

Magunkénak érezzük mi is ezt a felhívást, és úgy gondoljuk, még hosszú út vár ránk.

Chiara életében mindig nagy figyelemmel követte a lap- és könyvkiadó működését, mert nélküle elképzelhetetlen volna továbbadni azt a lelki, tanbeli és kulturális örökséget, amelyet az egység karizmája hozott az emberiségnek. A kommunikációt, melynek igazi művésze volt, olyan szeretet-megnyilvánulásnak tartotta, mely elvezet az igazságra, megnyit a párbeszédre, és közösséget teremt.

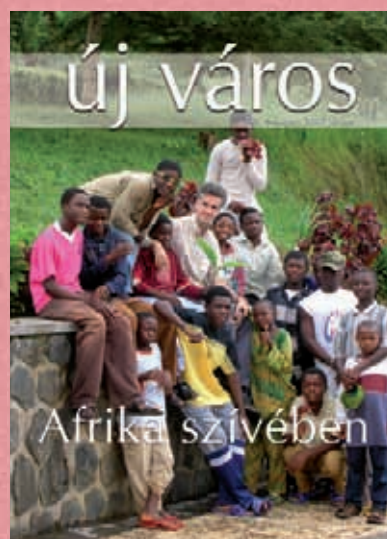
„Egy keresztény folyóirat kifejezőmódja annál érettebb lelki értelemben, mondhatnánk, annál istenibb,

minél emberibb a nyelvezete, minél inkább be tudja fogadni, magáévá tudja tenni a keresztény közösség igényeit. Közülük is a peremre szorultakét: nem csak az anyagiakban hiányt szenvedőké, hanem azokét is, akiknek az egészsége hiányzik, vagy akik nélkülözik Istent. Mindaz a jó és igaz, ami azoktól jön, akik távol élnek Istentől, része az evangéliumnak.” Ezek *Pasquale Foresi* atya gondolatai, aki mint társalapító vett részt közvetlenül a lelkiségből születő művek megtestesítésében.

Tizenöt évvel ezelőtt Chiara azt kívánta a kiadónak, hogy olyan forrás legyen, amelyből sokan meríthetnek, akik az igazságot, a jóságot, a szépséget szomjazzák, és akik kulturális, lelki, szellemi gazdagságra vágyanak.

Mi sem kívánhatunk többet ennél.

A következőkben azoké a szó, akik egykor részt vettek ebben a munkában.

AZ ELSŐ 20 ÉV MAGYARORSZÁGON

HA ÉVFORDULÓ, AKKOR „ARANY”

Első testvérlapunk, a Città Nuova nemrég ünnepelte 50. születésnapját. A hűség, az áldozat, a közös munka bizonyítéka. Mert hány kezdeményezés, csapat, emberi összefogás bomlik fel pár év után (tán hamarabb is), minden egyéni jó szándék ellenére? Kezdetben, mint a kisgyerek, ittuk so-

rait, ámultunk hírein, rácsodálkoztunk szereplőire, a mesebeli hősökre. Idő kellett, amíg rájöttünk: nálunk is csodát ihlet a kitartó, állhatatos élet. Amíg élni kezdtünk az evangéliumi tapasztalatokból. Amíg magyarrá nem lett belőlünk is, nemcsak a nyelvében a magyar Új Város!

Az utóbbi időben pedig egyre-másra hallok ilyen megjegyzéseket: micsoda képanyag! Honnan veszitek? Vagy: hogy lehetsz te ebben ilyen tájékozott? Mert itt van a mi kincseskamránk, ahonnan a gazda régít és újat húz elő.

Az uniformizálódás veszélye ellen itt van a magunk sajátos arculata, a szűk-

látókörségtől pedig óv az anyajúság, számtalan testvérlapjával.

Szerkesztőségünkbe senki se úgy került, mint képzett újságíró. Munka közben válunk sajtómunkássá. Ez arra ösztökél, hogy teljes erőnkkel figyeljünk egymásra. Másrészt, időről-időre tanuljunk a hivatás művelőitől. Aztán tegyük közösbe mindazt, ami megvilágosodik, ami felbátorít a folytatásra vagy inkább új irányba terel.

Törvényszerűnek érezzük, hogy épp amikor egy Európát durván kettéosztó fal omlott le, éppen húsz évvel ezelőtt született a magyar testvérlap. Hogy legyenek új városok, és az Új Város segítségével közeledjen az „aranyváros”, amit Chiara Lubich már oly rég megálmodott.

Hortoványi Emőke

AZ ELSŐ CÍMLAP

Az első magyarországi máriapolik óta élt bennünk a vágy, hogy írásban is elvihessük magunkkal az ott elhangzottakat, hogy felidézhesük a kegyelem pillanatait, azokat a szavakat, amelyek felemeltek és magukkal ragadtak minket.

Az a megtiszteltetés ért, hogy engem, minket kértek meg az első címlap elkészítésére. A név számunkra egyértelműen a hegyre épült várost jelentette, Isten városát az emberek között. Talán túlzottan is ennek a városnak a megjelenítése lebegett a szemünk előtt, és nem volt konkrét elképzelésünk erről a csodáról.

Feleségemmel, Marcsival 1982-ben jutottunk el először Olaszországba, a Fokoláre Mozgalom központjába, Rocca di Papába, meg más „igazi” hegyre épült városokba. Ez alkalommal az első hazai találkozások élményét éltük át, sőt bizonyos

értelemben talán még meghatározóbbat. Ezért vagy másért, de amikor ott álltunk a gyötrő kérdés előtt, hogy milyen város kerüljön a címlapra, elég nyilvánvaló volt a válasz: Rocca di Papa. Jellemző akkori korunkra a bennünk, bennem lévő félelem: nehogy valaki illetéktelen ráismerjen! Ezért megfordítottam a képet, s némileg változtattam is rajta (részben ezért lett a templom kétféle, szimmetrikus). A változtatások, stilizálások másik oka az a vágy volt, hogy ne egy város legyen, hanem a várost szimbolizálja.

A címlap betűit magam szerkesztettem (áttanulmányozva előtte egy egyetemi jegyzetet, egy sablonkészletet és egy könyvet a különböző betűtípusokról), a rajz egy kivetített diáról készült lakásunk

konyhájában, a gyerekek lefektetése után. Marcsi tartotta a papírt a konyhaszekrény ajtaján, s ő bátorított az első, majd második sikerületlen változat után, hogy ne adjam fel, hol kellene még erősebb tónus, részletezettebb rajzolat.

Körmendy Imre

KÖSZÖNJÜK, MÁRIA!

Több mint húsz évvel ezelőtt kezdtem *Galántai Máriához* járni, aki az Új Ember rovatvezető újságírója volt és magyar-történelem szakos tanár. Önként vállalta, hogy a havi életige fordítását lektorálja. Mindig nagy szeretettel fogadott és türelmesen végighallgatta érveléseimet azzal kapcsolatban, hogy igazából miért is tartom jónak az én általam készített fordítást, miért nem gondolnám azt, hogy teret kellene engednem észrevételeinek, korrekcióinak. Valószínűleg ennek a ki-

tartó és türelmes szeretetnek a hatására kezdtem belátni, hogy Mária a szakember, én pedig egy lelkes, de mégiscsak amatőr fordító vagyok. Egyre inkább tudtunk együttműködni: én azt adtam, amit ő nem tudott adni, Mária meg azt, amit én nem tudtam adni. Minél inkább nőtt közöttünk a kölcsönös szeretet, annál jobban értettem szakmai érveléseit, ő pedig azt, hogy mennyire fontos a szöveghez való abszolút hűség. Nem tudom pontosan megmondani, miért jutott eszembe, hogy ha egyszer valamikor Magyarországon is meg fog jelenni az Új Város lap, akkor Mária lesz a főszerkesztő. Igazából nem kellett sokáig várni, hogy ez az álomnak tűnő gondolat megvalósuljon, mert 1989-ben a kecskeméti Máriapolin került bemutatásra

a lap első száma. Ennek az évnek a tavaszán ment el Mária hosszú szenvedés után a mennyei Máriapoliba, és bennem az a biztonság volt, hogy ha itt a földön nem is, de a mennyországából ő irányítja a lap szerkesztését, keresi és találja meg a pénzforrásokat, bátorítja, biztatja a szerkesztőbizottság tagjait, nem áll meg egy pillanatra sem. Tette mindezt az elmúlt két évtizedben. Köszönjük, Mária!

Tóth Judit

A POSTÁZÁS

Az Új Várost eleinte kézzől kézre adtuk. Mindenki maga terjesztette az ismeretségi körében. Egyenként még csak-csak, de előfordult, hogy tíz példányt vittünk szét. Mígnem sok személyes utánjárással, meggyőzéssel, a munkakapcsolataim mozgósításával sikerült megnyerni a Magyar Posta tá-

mogatását: a legelső előfizetőknek hihetetlen nagy kedvezménnyel kézbesítették egy éven át a lapot. Így megszűnt a rengeteg fáradozás, és mindenhová egy időben érkezett a lap, ami a tekintélyét alapozta.

Ez a kilencvenes évek elején történt.

Mészáros Klári

EBBEN A KÖZEGBEN

Húsz évvel ezelőtt két infarktus után úgy éreztem, nem szeret az Isten. Aztán mégis közelebb kerültem hozzá a szomszédasszonyomnak köszönhetően, akitől megismertem a lelkeséget és az Új Várost. Ahogy fölérősödtem, én is segíteni kezdtem. Nagyon boldog vol-

tam, hogy a hasznomat veszik, hiszen volt mit tenni. Folyamatosan könyveltem az Új Városnak. Más családokban is sokat tudtam segíteni. Főztem, vasaltam, gyerekeket pelenkáztam, vigyáztam rájuk, iskolába kísértem őket. Sokat számít, ha az ember érzi, hogy szükség van rá.

Ebben a közegben én jól érzem magam.

Az Új Város lap nagyon tetszik, ennyire még nem is tetszett soha.

Hámori Erzsike

ENGEM IS ALAKÍTOTT

Vizsolyi Laci barátom kért fel, hogy segítsék a munkájában, tegyünk valamit együtt az Új Városért. Nyomdai tapasztalataimat hasznosítva képeket kerestem, a formai elhelyezést vázlatokkal segítettem.

Többrétegű volt ez a közös munkálkodás. Először is ott volt a teendő: a soron következő szám minél szebb, és gyorsan, egyszerűen megvalósítható legyen.

Mivel arra vagyunk hívatva, hogy mindezt szeretetben és egységben tegyük, így a lelkeséget élhettük a gyakorlatban, spontán módon.

Volt, hogy napokig keresgéltem képeket. Minden egyes cikk formai megjelenése tudatos döntés eredménye. Meg kell találni a mondandót kiemelő, ahhoz kapcsolódó, azzal harmóniában lévő képet. Ez gyakran úgy ment, hogy amíg keresgéltem, belül munkált bennem a cikk. Nemcsak én alakítottam őket, hanem a cikkek is emegem.

Himmer László

A FÖLDKÖZI-TENGER TÚLPARTJÁRÓL

Hogy mit üzennék a szerkesztőknek? Talán ezt, úgy hiszem, sosem tévesztették szem elől: Adjanak teret, bizalmat a fiataloknak akkor is, ha ez néha több bizonytalansággal, időbefektetéssel jár! Ők a mi jövőnk, és miért ne: a jelenünk!

2001–2003-ban nekem is gyönyörű élményben volt részem: teljes munkaidő az Új Város Kiadónál egy fiatal és dinamikus csapatban. Alkalmi munkatársak vagy vendégek jövése-menése gazdagította „kapcsolati tőkénket” – ahogy főszerkesztőnk, Tóth Palkó szerette volt mondani. Nem botcsinálta, hanem „szereket-csinálta” szerkesztők lettünk... Igazán szívünk teljes szeretetével dolgoztunk. Örömmel emlékszem vissza a kulturális vagy lelkeségi írások nagy igényességet kívánó fordítás-ellenőrzésére. Néha egy-

egy szón vagy mondaton napokon át gondolkodtunk együtt. Éreztük a felelősséget, hogy a karizmához hű fordítás kerüljön ki a kezünk alól, az eredeti mondanivaló megváltoztatása nélkül, ugyanakkor a magyar nyelvbe harmonikusan „beleültetve”. És erre egyetlen garancia volt: Jézussal közöttünk dolgozni! Így bízhattunk benne, hogy a Szentlélek megvilágosít, és a megfelelő szó vagy kifejezés kerül a papírra.

Nagyon szerettem ott dolgozni, ajándék volt számomra. Leginkább az interjúkészítés tetszett. A mondás szerint „a növekvő erdő kisebb zajt csap egy kidőlő fánál.” Szerettem felfedezni az alázatosan rejtőző, növekvő „erdőket” és azok titkát. Kérdésekkel ösztönözni az embereket,

hogy felfedezzék életükben, tevékenységükben és felfedjék mások előtt a megélt igét és annak gyümölcseit, és azután a felvett 60-90 percből kiszűrni egyoldalmi igazgyöngyöt.

Azon szerencsés emberek közé tartozom, akik tanúi lehettek, mennyi szeretet van és volt egy-egy szám mögött. Hány arc villan fel a szemem előtt, a munkaidő után a szerkesztőprogramban fáradhatatlanul segítő Himmer Laci, az esküvőre készülő Sisák Zita, aki túlórázik, Paksy Eszter, aki számára nem létezik megoldhatatlan helyzet, a Tóth család aprajagya, ahogy saját lakását, azaz családi nyugalmát áldozza a lapért.

Szerintem csak a Mennysországbán fogjuk meglátni az Új Város igazi értékét. Minden jót a huszadik gyertya elfújásához!

Prokopp Katalin – Algéria

Összeállította: a szerkesztőbizottság

Bartus Sándor

BÉKE ÉS FELELŐSSÉGVÁLLALÁS

Keresztény egyházi mozgalmak és közösségek
„Együtt Európáért”.

Reskovits
Ágnes

Talán soha nem volt még ekkora szükség Európában a kereszténységre, az evangéliumi életre, mint napjainkban. A gondviselés nem véletlenül éppen ebben a mi korunkban hívta életre és virágoztatta fel – sok más egységtörekvés és kezdeményezés mellett – az új egyházi mozgalmakat és közösségeket. Az evangéliumból születtek, és a megélt evangéliummal próbálnak válaszolni korunk kérdéseire, nemzeti, kulturális és etnikai határokat átívelő igazi nagy családot alkotnak, új európai népet.

Találó a címe annak a budapesti kongresszusnak, amelyet idén tavasszal 17 keresztény mozgalom közösen rendezett: Igent mondunk a békére, igent mondunk a

felelősségünkre. Azzal kezdődött, hogy felidézték a mozgalmak közt egyre mélyülő együttműködés tízéves történetét, amelyhez Európa-szerte 300 mozgalom és közösség csatlakozott.

IGENT mondunk a békére

Hét mozgalom és közösség tett tanúságot arról, hogyan törekszik a béke építésére az emberek lelkében, kapcsolataiban, szűkebb és tágabb környezetében. Kassán a szlovák–magyar estek támogatást nyertek szlovák és magyar állami és egyházi vezetők részéről egyaránt. A kölcsönös gazdagodás és a „közös lelkiismeret” kialakulásának helye lett ez a kezdeményezés.

A *Regnum Christi* mozgalom egyedülálló fotókiállítást rendezett II. János Pál pápáról, hogy szellemiségét így is közelebb vigye a látogatókhoz.

A *Chemin Neuf* válasza a magányra az egység és a közösség. Válaszuk a virtuális világra: „Itt és most!” A háború és a békétlenség kérdésében pedig a kiengezetelődést hangsúlyozzák a legkisebb dolgokban, de az egyházak és a nemzetek között is.

Szintén a Krisztusba vetett reményről szólt az *Új Jeruzsálem* közösség egyik tagja.

A miskolci *Jezsuita Gimnázium* 250 tanulója a Gen Rosso együttes *Streetlight* című musicaljében szerepelt tavaly az Erősek, de nem erőszakosak projekt keretében.

„Az első stuttgarti találkozó óta foglalkoztatja a mozgalmakat a kérdés, hogyan adjanak lelket Európának – mondta Szőke Péter, a Sant'Egidio közösség képviselője. – Nem törődhetnek bele abba, hogy mi mindent nem lehet tenni. Válság idején különös erővel hangzik fel e világ fejedelmének a hamis evangéliuma: mentsd meg magad!

És látjuk, hogy ez pusztulásba visz.

Mit tehetünk? Nincs mindenre kész válaszuk: sem a háborúra, sem a válságra, sem a végletes igazságtalanság helyzeteire. Mégsem fordíthatjuk el az arcunkat. Mi egy másik evangéliumra akarunk hallgatni. Civilizáciánk próbaköve a szolidaritás.”

„Nagy és nehéz feladatot vállal ma az, aki el akarja mozdítani a gyűlölet és az erőszak hegyeit – mondta Chiara Lubich egy felvételen, ami a Békére Nevelés UNESCO-díjának átvételekor készült. – Ám ami lehetetlen az elszigeteltségben és megosztottságban élő emberek millióinak, az úgy tűnik, lehetségessé válik azoknak, akiknek az életét a kölcsönös szeretet, a megértés és az egység irányítja. Ez végtelen örömmel jár, ugyanakkor mindennapos gyakorlatozásra, áldozatkészségre van szükség.

A keresztények számára itt tűnik elő a maga teljes fényében és megdöbbentő mélységében egy szó, melyet a világ nem akar hallani, mert balgaságnak, képtelenségnek és értelmetlenségnek tartja. Ez a szó a kereszt.

Ha sokkal többen elfogadnák a szenvedést szeretetből, a szenvedést, amelyet a szeretet kér, akkor az a leghatékonyabb fegyver lehetne a kezünkben, amely a legmagasabb méltóságra emelhetné az embert: mert nem népek egymás mellett éléséről lenne szó, akik gyakran harcban állnak egymással, hanem egyetlen nép lehetnének.”

ben. Az együttes tagjai Isten szeretetének az erejét közvetítették. Azóta a diákok megtapasztalták, hogy közvetítői lehetnek ennek maguk is a környezetükben. A tavaly végzett diákok is tartják egymással a kapcsolatot, hogy megőrizték és továbbadják ennek a szellemét.

Felhívás volt mindenkinek a *Regina Pacis* közösség tagjának a története. Egy öntörvényű élet után az összeomlás szélén találkozott Isten szeretetével a közösségben. Ő „nem jóvá vert, vagy jóvá kritizált vagy jóvá ítélkezett – mondta –, hanem jóvá szeretett!”

A *Hit és Fény* közösség óriási hitről tett tanúságot: Isten a barátaitól rendkívül sokat kér, de meg nem próbálja erejükön felül őket. Fogyatékos gyermekek szülei és segítői vallják ezt a közösségben, ahol Istennel és egymással megbékélve élnek kiválasztottságukat.

A *Házasság Hétvége* tagjai arra bátorítottak, hogy nézzünk szembe a házaspárt, a családot érintő problémákkal, és forduljunk bizalommal egymás felé a közösségeinkben, hogy hitelesen élhessünk a környezetünkben is.

IGENT mondunk a felelősségünkre

A kerekasztal-beszélgetések a felelősségvállalásról szóltak: az evangélium szerinti életről a cigányok közt, a szegényekért való felelősségvállalásról a velük való közvetlen és személyes barátság által, és közvetve az olyan vállalkozók felelősségvállalásáról, akik alkalmazottaik egyéni közhasznú adományait megduplázzák. Egy pedagógus szemével láthattuk, mit jelent egymás befogadása, megajándékozása egy budapesti óvodában a magyar, arab, kínai és vietnámi gyerekek és a családjaik között, vagy a megbékélés és a béke légkörének munkálása egy kisvárosban. Hallhattunk a református egyház kallódó ifjúságot mentő missziójának ezer figyelmességet rejtő munkájáról és komoly eredményeiről. Egy fiatalasszony kezdeményezéséről, aki közhasznú egyesületet ala-

pított az életért. Az abortuszon gondolkodó kismamáknak segítenek, hogy megszüljék és maguk neveljék fel a gyermeküket, vagy a csecsemőnek keresnek családot nyílt örökbefogadással. A *Pro Christ evangelizáció* több száz gyülekezethez juttatja el a Jézus Krisztusról szóló örömmüzenetet Európa számos országába műholdas közvetítés segítségével – erről számolt be a Magyar Evangéliumi Szövetség főtákará. A felelősségvállalásról a társadalomban, a politikában az újpesti KDNP tapasztalatát hallottuk: tagjai folyamatos párbeszédre töreksenek minden párttal, felekezettel, és az önkormányzat különböző bizottságaiban tevékenykednek. Végül hat mozgalom fiataljainak előadásában a reményről szóló koreográfiát láthattunk, amelyben elmondták, hogyan próbálják „beszínezni” városaik szürke pontjait konkrét szeretetükkel.

A mozgalmak élete és közössége a mindennapokban folytatódik azzal a közös céllal, hogy felelősségteljesen nézzenek szembe saját környezetükben a kor kihívásaival. A remény jelei ezek ott is, ahol nehéz az együttélés, és a sok más kezdeményezés közepette egy új Európa képét sejtetik. ■

Sándor Balázs

„Az én történetem
nem a papsággal
kezdődött.”
Interjú egy mai
lelkipásztorral.

BELSŐ MÉLTÓSÁGGAL

**Hortoványi
Emőke**

Huszonhárom éve pap, teológia- és szociológiatanár. Dr. Csáki Tiborral beszélgettünk, aki Pesterzsébet, Dabas, Vác, Verőce után most Monoron plébános.

– Korunkban mintha leértékelődött volna a lelkipásztor hivatása. Kívívható mégis a tekintélye?

– 1986-ban érdekesen kezdődött a pályafutásom. Fiatal káplánként, szolgálatom második hetében a plébániáról átmenve valaki a reverendám felé köpött: „mocskos csuhás”. Harmincéves voltam, nem törtem össze. Mint az apostolok, akiket megveszszőztek, én is hálát adtam: „Jézusom, érted”.

Maga a tekintély jutott krízisbe az európai kultúrában. Mégis nagyon gyorsan meg lehet szerezni, ha az ember tettei a szeretetet közvetítik. Dabason – én épp akkoriban doktoráltam – a BMX-es fiúkkal biciklizgetni kezdtem: azt tettem, ami nekik fontos. Így lehetett megértetni, hogy a szavak nem üresek. VI. Pál szerint a világ nem a tanítókra, ha-

nem a tanúkra figyel ma. Ha én Jézussal élek, akkor a tanúságtevő tanít.

– Az egyház viszont kemény követelményeket állít!

– A tízparancsolat nem javaslat, hanem egy valószínű erkölcsi normarendszer. Az egyház tanítóhivatala ezt adja mértéknek, igen bölcsen. Hogy magunk szállítsuk le, arra mindig nagy a hajlandóság, például a szexualitás területén. Ha nincs belső tartásod, kígyók és oroszlánok martaléka leszel. Az egyház olyan, mint egy karaván, mely a világ sivatagán halad keresztül – ahogy XVI. Benedek látja.

– Mégis ott van a szigorú arcú egyház, sokan megörököltük.

– Az elmúlt évtizedekben azt tanultuk, hogy aki a rosszat teszi, az elkárhozik. Itt a félelem diktált. Majd a jót kellett tenni, de azért, hogy jutalmat kapj. Tegyem Istent az első helyre, tegyem a jót önmagáért!

Az sem automatikus, hogy valaki az egyház tagja. Az egyház szolgáljon, például a katekumenális út által, ami egy személyes odafordulás Istenhez. Az elsőáldozásra készülőknel a szülőknak is hirdetnem kell az evangéliumot, és az ő nyelvükön. Mert az igazi értékek közvetítője a család. Az egyház akkor hatékony, ha mint anyaméh befogad. Megtermékenyülnek és megszületnek benne az új gyermekek.

– A lelkiiségek segítik, vagy épp megzavarják a plébánia életét?

– Az egyház maga is mozgalom – tanítom II. János Pál felismerését a teológián. Ahogy a szerzetesrendek a középkorban, úgy megjelennek Krisztus követésének a mai formái. Az egyház így teljes, a mozgalmakkal. Plébániánkon a karizmatikusok az életgyónással, a lélekáradással újulnak meg, a Cursillo tagjai új identitást, személyes hitet kapnak. Jelen van természetesen a Fokoláre is a plébánián elkötelezett tagjaival, az életigekörrel, ami kölcsönös szeretettel járja át a kapcsolatokat. Mindez harmonikusan együtt mozog, mint egy nagy család. A pap nem a csúcson áll, hanem a kör közepén, és rendez, összefogja őket.

– De hogyan? Van ennek titka?

– A hívek ne csak elszenvedői legyenek lelkipásztori gondoskodásunknak. A krisztusi testben mindenkinek meg kell találnia a helyét. Ki hittant tanít, ki énekel, van, aki ministrál. Egy kislánynak az a dolga, hogy a WC-papírról, a tisztítószerekről gondoskodjon. Boldog, ő ezt el tudja látni. Minden ember fontosnak érezheti magát, hiszen meghívták, és van miért felelnie. De csak akkor, ha a papból nem a pusztá tekintély beszél.

Az egyház nagyon sokarcú: a fiatal és felnőtt hittanosok közé, az énekkarosok mellé jönnek kismamák is. Sokan eltávolodnak a hagyományos egyháztól, amikor pedig gyermekük születik, érzik a vágyat Isten iránt. Igen friss tapasztalattal érkeznek: az élet ajándék. Előbb szolgáltatást kérnének, de ha találkoznak a befogadó közösséggel, egyre közelednek. Megérik az új egyházat: megkeresztelkednek. Az én egyik legnagyobb örömöm ez. A kismama megtéréseivel az édesapa is több családban hívó lesz. Felfedezik, hogy Isten népébe tartoznak. Egy új érdeklődő nagyon zárt egyházképpel érkezett, és talált négy-öt hozzá hasonló helyzetű anyukát. – „Az egyházat keresem” – mondta. – „Mi vagyunk, tessék parancsolni”. Én ott sem voltam, nem intézménnyel találkozott, hanem az emberekkel.

– Hogyha már pap lett valakiből, mit adhat még hozzá a Fokoláre lelkiisége?

– Az én történetem nem a papsággal kezdődött. Még főiskolásként lettem *gen*, a lelkiiség elkötelezett fiatalja, mert összetalálkoztam olyan korombeliekkel, akikkel az ige kapcsán az egész életünket meghatározó tapasztalatot éltünk át: az az Isten, aki eddig az égben volt, lejött közénk

a földre. 1978 nyarán voltam először máriapolin Budakeszin. Hamarosan egy lakásba költöztünk páran: egy diák, egy hentes, egy mérnök. Az utóbbi én voltam három évig, amíg nem jelentkeztem a teológiára. Ahhoz a mintához folyton vissza tudok jutni. Hivatásom legmeghatározóbb kérdését egy jó barátom tette fel: „Tibi, te Istent választottad vagy a papságot?” Életemben a Szeretet-Isten van az első helyen, minden hivatást megelőzően.

Sok ember jár a papság intézményesen kitaposott útján. Mi Istent azzal a készséggel keressük, hogy érte még a papság is szolgálat legyen, és ne egy szerep. Az elhagyott Jézussal élek, nem lehetek az irgalmas samaritánustól megszégyenített figura. Az a Jerikóba igyekvő pap meg volt győződve hivatala nagyságáról.

A keresztségben mindnyájan részesülünk a királyi papságban, és látom, hogy ez működik. Az egyházi rend szentsége aztán a köldökzsinór Isten és ember között: a szentségekre szükségünk van. Másrészt nem könnyű megélni és megőrizni a hivatást. A papnak ugyanúgy van intimtása, magánélete. A paptársak testvéri közössége mellém áll, megőriz, krízisben és örömben, jóban-rosszban fenntart. ■

GYENGÉDSÉG ÉS SZEXUALITÁS

Maria és Raimondo Scotto

A szex egyfajta társadalmi rögeszmévé kezd válni, amely nemegyszer valóságos függőséghez vezet. Olyan beteges jelenségek ütötték fel a fejüket, amelyekre senki sem számított. Ez az életmód, amelyre nagy hatással van a média, a házaspárok életében is tükröződik, mert nem tudják a szexualitást olyan lehetőségként megélni, hogy megszilárduljon és növekedjen közöttük a közösség, az egyre nagyobb kudarc folytán mégis tovább hajszolják.

A test tehát a szükségletek tárgyává válik – legalábbis annak gondolják –, és mindenáron való fogyasztást diktál, így leválik, elkülönül az emberi lét egyéb alapvető területeitől, nem párosul őszinte és mély kapcsolatokkal, önzetlen szeretettel, megbecsüléssel, tisztelettel, gyengédséggel.

Szerencsére vannak pozitív jelenségek is: napjainkban sokkal oldottabban beszélnek a szexről, mint régebben, eltűnt sok tabu, a szexuális kapcsolatra nem kizárólag a termékenységgel kapcsolatban tekintenek, hanem jelentős szerepet tulajdonítanak neki a pár egységének a felépülésében. Az emberre immár mint egységre tekintenek, hiszen a test és a lélek többé nem áll szemben egymással.

Hogy ne tévesszünk irányt az emberi szexualitás nagy tapintatot igénylő világában, és az öröm forrásaként tudjuk azt megélni, gondoljunk át néhány kulcsfogalmat.

Ajándékozás

A szexuális kapcsolat legmélyebb értelme az ajándékozás. Abból a vágyakozásból születik, amit valaki egy számára különleges személy iránt érez, aki felé egyre nagyobb szeretettel fordul. Ez a növekvő szeretet kell, hogy elvezessen az *én*-től a *műg*, az önközpontúságtól az egység teljességére, ami életed ad, fizikai, pszichológiai és lelki síkon egyaránt termékenyítő váló életet.

Kommunikáció

A szexuális kapcsolat a kommunikáció egyik jellegzetes fajtája, általában férfi és nő megpróbálja a testével kimondani önmagát a másik számára: Teljesen neked adom magam, téged pedig örökre befogadlak az életembe.

Gyengédség

Mínél nagyobb a szeretet, a szerelem, annál több örömet ad a szexualitás. A szexuális kapcsolat egyfajta teszt, amely kifejezi, milyen mértékű a pár egymásnak adott-sága. Ha a nap folyamán nem sze-

retik egymást, nem növekszik közöttük a kölcsönös megbecsülés, a gyengédség, az önzetlenség, akkor nagyon nehéz lesz a szeretmet csak a hálószobában megélniük.

Nehézségek

Bizonyított tény, hogy sok szexuális probléma gyökere valamilyen párkapcsolati nehézségből adódik. Nemegyszer előfordul, hogy ha a problémát megoldják, javul a nemi élet minősége is.

Különbözőség

A férfiak többnyire ösztönösebben élik meg a szexualitást, fellobbanásuk azonnali és lokalizált, ezért könnyebben választják el egymástól a szexet és a szeretmet. Gyakori, hogy egy veszekedés után éppen szexuálisan próbálják újrakezdeni a kapcsolatot. A női szexualitás messzebből indul: a férfi iránti érzelmekből, a szeretetből táplálkozik. A nő ezért elsősorban árnyalt, figyelmes kapcsolatot keres.

Egyhangúság

Az idő múlásával a szex kiüresedhet, egyhangúvá válhat. Sokan új kalandokat keresnek azzal a hiú reménnyel, hogy újra megtalálják az „elveszett boldogságot”. A szexualitást a monotóniától a gyengédség óvja meg, de nem elég a gyengédség, a simogatás. Főként a másik iránti ki nem apadó figyelmesség teszi változatossá, az őszinte vágy, hogy boldoggá tegyük a társunkat.

Öröm

Ha a szexuális élvezet igazi szeretet és szerelem gyümölcse, segít a párnak növekedni az egységben. Nem szabad azonban túldimenzionálni! Ellenkező esetben kialakulhat egy fokozódó konfliktushelyzet, amely épp az ellenkező hatást válthatja ki.

Teljesítménykényszer

Néha az újságok vagy a TV kínálta hamis minták teljesítménykényszerbe kergethetnek valakit. Nagyon fontos, hogy ne befolyásoljanak bennünket a média szexualitás-mintái, mert minden pár a maga módján éli meg a meghittséget, megvan a maga szexuális nyelvezte, amely egyedül megfelelő számára.

Önuralom

Vannak az életnek bizonyos szakaszai, amikor hosszabb vagy rövidebb ideig nincs lehetőség a szexuális kapcsolatra (például betegség, távollét, fáradtság, a partner érdeklődésének a hiánya). Ilyenkor csak úgy tudjuk elkerülni a frusztrációt, ha irányítani tudjuk saját szexuális késztetéseinket. Lényeges szerepe van ebben az önuralomra nevelésnek.

Beszélni

Ne szégyelljünk nyíltan beszélni az érzelmeinkről és a szexualitásról. Probléma esetén keressük együtt az újrakezdés, a javítás lehetőségeit, kérjünk segítséget, és találjunk más irányt az érzelmeinknek. Ne bátortalanodjunk el. A házaspár boldogsága a cél.

Amikor eljár felettünk az idő

Előbb-utóbb megjelennek az első ráncok, és a szexuális aktivitás csökken. Egy olyan pár esetében azonban, ahol él a szeretet, egymás befogadása, ott osztozni tudnak egymás korlátaiban, betegségeiben is. Soha ne hagyjunk fel a tisztelettel, az őszinte csodálattal az iránt, aki mellett élünk. Néha azt érezzük, úgy ismerjük a másikat, mint a tenyerünket. Ha viszont sikerül a másikra újként tekinteni, tele várakozással, optimizmussal, ez lehetővé teszi, hogy tovább éljenek az érzelmek akkor is, amikor a szexuális képességek már csökkennek, a külső testi megjelenés nem olyan, mint egykor volt, és feltűnnek a hanyatlás jelei, amelyek azonban előhírnökei valami újnak, egy erőteljesebb benső életnek.

Szeretet

Alapjában véve minden embernek arra van szüksége, hogy szeretetet adjon és kapjon. Erre mindig megvan a lehetősége, akkor is, ha kevesebb a szex, vagy egyáltalán nincs.

Fordította: Arany Krisztina

AMIT MÁSOK SZEME NEM LÁTNA

Roberto Cipollone, közismert nevén **Ciro** különleges tehetséggel megáldott művész. Meglátja a mondanivalót, az értéket az eldobott, semmire nem jó tárgyakban. Alkotásai magukért beszélnek. Szerzőnk Loppianóban él, a toszkán dombok között fekvő modelltelepülésen, Firenze közelében.

Tóth Judit

Ciro műhelyében jártam és meghallgattam a történetéből egy darabot, ami olyan rendkívüli, amilyen egyszerű.

Mélységes természetszeretete, erős lelki alkata ösztönözte őt sok-sok évvel ezelőtt arra, hogy észrevegyen mindent, amivel kimondhatja létét az egyszerű, kidobott tárgyakban, hasznavehetetlen eszközökben, halálra ítélt dolgokban. Ekkor bontakozott ki alkotókedve, hogy különleges fantáziával létrehozzon valami egészen eredeti kompozíciót ezekből a tárgyakból. Szülővárosa, Pescara is felfigyelt rá, úgyhogy hamarosan bekapcsolódott a város művészi kezdeményezéséibe. Majd Loppiano következett, ahonnan két év múlva Hollandiába került, az ottani fokolárba. Gyárban, munkásként dolgozott, mellette rajzot tanult. Az

amszterdami évekre így emlékszik vissza: „Naponta tízezer csavart gyártottam le, nagyon unalmas és monoton munka volt. El kellett felejtenem, sőt fel kellett áldoznom alkotóvágyamat. Teljesen elszakadtam a művészettől. Ráakadtam viszont olyan tárgyakra ebben a gyárban, amelyek nem igazán voltak jók semmire, hibásnak vagy feleslegesnek látszottak. Ezeket eltettem magamnak.”

Ciro hat évvel később visszatért hazájába. Több mint harminc éve él és dolgozik Loppianóban, ahol egy sajátos művészeti műhelyt fejlesztett ki. Kicsit középkori jellege van, ahol jól megférnek egymás mellett a szobrászat, az építészet tárgyai, és az egyéb művészi és kézműves alkotások. Kompozícióinak létrehozásában használ fát, vasat, követ, szövetet és minden olyan anyagot, tárgyat, amit általában kidobnak, mert szerinte ezek az értéktelennek látszó dolgok értékesek. Kérdésemre, hogy mit lát ezekben, miért olyan fontos, hogy foglalkozzon velük, hogy fantáziával hassa át őket, így válaszol: „Arra töreksem, hogy elmeséltessem a tárgyakkal mindazt, amit még nem mondtak el senkinek eddig, hiszen van mondanivalójuk, mert azáltal, hogy egymás mellé helyezzük őket, közösségi dimenzióba kerülnek.”

Művészi alkotásai elgondolkodtatnak, engem Isten szeretetére emlékeztetnek, amely képes emberi törekvésünket, bukdácsolásainkat átformálni, mindenből, ami nem működik és nem jó semmire, képes remekműveket létrehozni. Elég, ha engedjük, hogy alakítson minket!

Egyszerűségről és emberségről tanúskodó alkotómunkája és élete mellett **Ciro** művészi üzenetét könnyű felfedezni: tartóra, fénybe helyezi mindazt, ami lényegtelennek tűnik. ■

Tóth Pál (3)

CSOMAGOLÁS, INDULÁS!

Június 21-én megkezdődött a nyár. Ebben az évszakban a szokásosnál bensőségesebb, közvetlenebb kapcsolatba kerülhetünk a természettel. Itt az ideje a pihenésnek az egész éves rohanás után, törődünk többet az egészségünkkel. A családtagok jólléte, testi egészsége jelentős hatással van a családi élet kiegyensúlyozottságára. Ám még ennél is jelentősebb, fontosabb szerepe van a pszichikai, lelki egészségnek. Ugyanis, ha valaki megbetegszik, akár súlyosan, de megmarad a lelki egészsége, a család nem omlik össze. A fordítottjával már más lehet a helyzet.

A család akkor egészséges, ha megvan benne az a szeretet, amely táplálja és gyógyítja a kapcsolatokat, mert megszüli az egységet, a családi közösség éltetőjét. Igazán csak akkor vagyunk család, ha

valóban a szeretet kötelékében élünk. Ha otthonunkban megvan a szeretet, a családuink egészséges.

A nyári hónapokat különösen is kihasználhatjuk, hogy szakítsunk a szokásos év közbeni beidegződésekkel, amelyek elhomályosítják a szeretetünket és elidegenítenek egymástól. Ilyenkor választhatjuk a kikapcsolódás olyan formáit, amelyekre máskor nincs lehetőség. Az együttes családi nyaralás nem csak a test felüdülését szolgálja, hanem táplálja és jobban kidomborítja a családtagok közti szeretetkapcsolatot.

Induljunk a természetbe! Egy hosszabb erdei kirándulásra majdnem mindenhol van lehetőség. Mire kell odafigyelni? Mit vigyünk magunkkal?

Mindenekelőtt jelöljük ki az útirányt – ehhez jó, ha van turistatérképünk – és tájékozódjunk a helyi

viszonyokról. Útikönyvekből, az internetről szerezhetünk információkat a látnivalókról. Útba ejthetünk például egy várromot, forrást, kilátót, barlangot vagy valamilyen történelmi jelentőségű helyet, különleges tájegységet. Tervezzük meg jól a programot, hogy mindenre jusson idő. Ha megállunk egy falumúzeumnál, hosszabban elidőzhetünk ott játékkal, uzsonnázással, pihenéssel is. Mindenre figyeljünk, hogy kit mi érdekel inkább. Ajándék lehet másoknak, ha előre felkészülünk egy-egy nevezetességből, és érdekes dolgokat tudunk mesélni róla, amikor odaérünk.

A hátizsákba kerüljön esőköpeny, tábla csoki (ettől gyorsan visszanyerjük az erőnket), kulacs, és természetesen az úti elemózsia. Ha hosszabb túrára megyünk, és az idő változékony, érdemes meleg holmit is berakni. Ne felejtsük meg az elsősegélynyújtó csomagról!

Ne álljunk meg minden forrásnál, és módjával, lassan kortyoljuk a hideg vizet, ha nagyon felhevültünk. Ugyanígy, ha felmászunk egy szeles kilátóba, vagy bemegyünk egy hűvös kápolnába, egy barlangba, vegyük fel a pulóverünket. Aki megizzadt, a napon igyekezzék megszáradni, ne az árnyékban vagy szeles helyen.

Útközben, ha találunk erdei gyümölcsöt, kóstolgathatjuk a természet adta hamisítatlan ízeiket. Tanuljunk meg „lehajolni a földre, s felnyújtózkodni az égig”.

Szerkesztette: Bartus Sándor

MIÉRT SIRÁNKOZOL?

Annyi mindenért elégedetlenkedünk. Kesergünk a világpolitikai helyzetben, a belpolitikán, a válság miatt, végül a személyes problémáinkon. Szidjuk a médiát, a pártokat. Micsoda hőség van! – panaszkodunk. Manapság már évszakok sincsenek. Egyre rosszabbul megy minden. Ezek a fiatalok! Micsoda lehetetlen alak a főnököm!

A szakértők szerint a panaszkodás ösztönös önvédelmi reakció egy nem várt lelki vagy fizikai kellemetlenséggel szemben, mely meghaladja a tűrőképességünket.

Kiborulásainkat sokszor kisebb, ártalmatlan bajok, váratlan események okozzák. A családban vagy a munkahelyen azért bonyolultabb a helyzet, mert nagyobbak az ösztönös elvárásaink, és mert ugyanazok a kellemetlenségek ismétlődnek. Ám többnyire nem olyan drámai a helyzet.

„Nem törődsz velem, soha nincs időm rád” – duruzsolja a feleség férje fülébe. Ha a szülők egymásra panaszkodnak a gyermekeik előtt, akkor ezt a szokásukat ők is át fogják venni. Más szóval: azt kapjuk, amit mi adtunk.

Szinte hallani vélem: „Na, szépen vagyunk, már ki se panaszkodhatom magam!” A szakértők szerint lehet ugyan panaszkodni, de jó tudni, hogy épp az ellenkező hatást érzük el vele. Siránkozásunkkal csak magunknak ártunk. Ilyenkor a bennünk lakó gyerek nyafog, a panaszkodás nagy mesetere.

Persze, tényleg lehet ok a kesergésre: a magam baja, a másoké, kudarcok, tévedések, gonosz dolgok is léteznek...

A panasz szabadon engedett ösztönös reakció, kellemes állapot, ám csak egy pillanatig tart. Olyan, mint az alkohol, a cigaretta és más drogok: az elején kellemes izgalomba hoznak, aztán egyre nagyobb elégedetlenség lesz úrrá rajtunk – és nagyon rá is szokhatunk. A következményei viszont súlyosak: megmérgezik a kapcsolatainkat, és leminősítjük saját magunkat! A szülőknek, tanároknak, főnököknek, vezetőknek fokozottan vigyázniuk kell: ha szapulunk valakit, azzal együtt saját magunkat is befeketítjük.

Egy vezetőképző szakember kidolgozott néhány alapgondolatot, hogyan álljunk ellen a kifakadás kísértésének. A munkahelyen például alakítsuk át a nehéz helyzetet valamilyen új lehetőséggé: a megértés hiányát, az ellenségeskedést a párbeszéd és a kommunikáció lehetőségévé! Ne érjük be azzal, hogy rágódunk a kudarcon, hanem elemezzük ki a történeteket, és vonjuk le a tanulságot egy sikeresebb jövő reményében. Ne tápláljunk magunkban haragot, hanem legyünk hálásak annak, aki keresztbe tett nekünk, aki elárult bennünket, mert tanulhattunk valami újat.

Ha szeretni akarunk valakit, akkor nem az a kérdés, hogy tehetett ilyet, hanem inkább az: hogyhogyan nem értettem meg? Nem a viselkedésén kell méltatlankodni – amúgy

Grafika: Vittorio Sedini

teljesen hiába –, hanem inkább megnézni, én hogy lehettem ilyen? Próbáljuk mindenben és mindenben a jót látni meg, ne pedig a lehető legrosszabbat.

Nagy segítség, ha tudunk nevetni saját hibáinkon, tévedéseinken, gyengeségünkön, és vele más emberek hasonló hiányosságain. Ezekből sosincs hiány.

Egy kínai közmondás szerint, ha nem tudsz tenni semmit, akkor minek panaszkodsz? Ha meg tudsz valamit tenni, akkor minek panaszkodsz?

Paolo Loriga írása alapján

Szerkesztette: Arany Krisztina

KIÚT AZ ÍTÉLKEZÉS CSAPDÁJÁBÓL

Munka közben gyakran monduk elhamarkodott ítéletet távollévő társainkról. Ha ilyenkor hallgatok, bűnrészesnek érzem magam, ha pedig közbeszólok, akkor rám néznek görbe szemmel, és a kritika legközelebb engem ér. Ha meg én kezdek bírálni, még rosszabbul érzem magam a bőrömben. Hogy juthatnék ki a tehetetlenségemből?

A negatív véleménynyilvánítást a lopáshoz hasonlíthatjuk, és mivel igen csak beépült a társasági szokásokba, nehéz kimászni belőle, megmérgezi a szakmai és személyes hírnevet, elviselhetetlenné teszi a környezetet. Hatására bizalmatlanná válunk, kerüljük a beszélgetést másokkal. De vajon honnan jön ez a buzgalom a másik megítélésére, hogy oly könnyen adunk a látszatra, hogy beskatulyázzuk a másikat, pedig még meg se hallgattuk? És hogyan kerülhetjük el, hogy ki ne kezdje az életünket, hogy ne essünk a kölcsönös

bírálgatás csapdájába: munkatársak, házastársak, szülők és gyerekeik, és így tovább?

G. Corneau pszichológus szerint: „Az árnyék a mi sötét kisöcsénk, magunkban hordjuk, és nem akarjuk, hogy mások meglássák. A saját tökéletességünkbe, ártatlanságunkba vetett hitet pedig nem akarjuk elveszíteni, árnyékainkból hát úgy evickélünk ki, hogy átruházzuk másokra. Könnyen azon kapjuk magunkat, hogy megszólunk valakit, pedig csak arról van szó, hogy az ő hiányosságai élnek öntudatlanul bennünk is. Nos, hát ezért olyan könnyű kinyomozni a másik gyengéit, hiszen azok a valóságban a mieink.”

Azután, rejtetten, épp ellenkezőleg, ha a másikat bíráljuk, azzal lehetőségessé válik önmagunk előtérbe állítása, azt gondoljuk, hogy többet érünk, mint ő, és ezzel már biztosítva látjuk a saját értékünket. Felismerni, hogy „én magam is bírálatra szorulok” – becsületes és egyben fájdalmas élmény. Ez az első lépés, hogy változtatni tudjunk a viselkedésünkön. Szükséges, hogy csendet teremtsünk mások felé, és meghalljuk saját belső

félelmeinket: a visszautasítástól, az elszigetelődéstől, a félreértéstől való félelmet, attól, hogy semminek tartjuk magunkat.

A bírálatokba fektetett energiát fordítsuk arra, hogy önmagunkat vonjuk kérdőre. Kezdjük azzal, hogy elfogadjuk a tehetetlenségünket, és belátjuk: nem tudunk magunktól változni. Bátran ismerjük be, hogy ami a másikban ingerel, az talán éppen az én „árnyékos oldalam”. Kerüljük a veszedelmes leegyszerősítéseket is, amikor a személyt ítéljük meg, és nem a cselekedeteit. Például, ahelyett, hogy ezt mondanánk egy munkatársról: „Tényleg alkalmatlan ő erre!”, inkább mondjuk ezt: „Nem tudja megoldani a problémát. Hogy segíthetnénk?” Főként tanuljunk meg csendben maradni. A csend a mi biztos helyünk. Menedék az ítéletek ellen, ami feltör belőlünk, hogy azután szánjuk-bánjuk. „Őrizd meg a csendet, és megőriz téged a csend” – ez a klasszikus szerzetesi hagyomány lényege, ám ez nem csak a szerzetesek kiváltsága!

Nem lenne egyszerűbb, ha megtanulnánk jól mondani a másiktól, ha értékelnénk, és a javát akar-nánk?

Thérèse Chanel

Fordította: Hortoványi Emőke

Pszichológia

MI VÁRUNK VELE

Mindig úgy terveztem, hogy a barátnőmmel a házasságig várni fogunk a szexuális élettel. Két évvel ezelőtt azonban az egyik este váratlan alkalom adódott. A filmekben mindig annyira romantikus. Nekem viszont olyan elsietettnek és üresnek tűnt, a bensőségességnek még a nyomát sem éreztem. Inkább megijedtem, mert arra gondoltam: „Vajon ezek után ő mit vár tőlem?” Egész életre szóló őszinte szeretetre vágyom, ezért elhatároztam, hogy a továbbiakban várni fogok a házasságkötésig.

L. J. – 18 éves

Az ezredfordulón az USA-ban egyetemisták között végzett felmérés szerint tíz százalékkal megnőtt azoknak az aránya, akik a szexuális kapcsolattal várni akarnak a házasságig.

– Ha igazán fel akarjuk fogni a jelentőségét, szüzességben kell élni. Nekem az a benyomásom, hogy sokan megértenek.

– A szexualitás rendkívül fontos ajándék szerintem. Nem szabad elpazarolni.

– Amíg nem lesznek közösek a kiadásaim valakivel, amíg nem lesz közös családi fészek, addig az ágyamat se akarom megosztani mással.

– Erősebbek, nyitottabbak. Megértőbbek a körülöttünk lévő világgal.

Néhány fiatal gondolata ez a szüzességben élőkéről. Miközben minden a szexuális fogyasztásra ösztönöz, ezek a fiatalok megértették, hogy a házastársi kapcsolat felelősségvállalást jelent, gondoskodást egy másik emberről, osztozást a másik életében. Ezért mondják, hogy ők meg akarják várni a házasságot.

Késztelenül kisebbségben vannak még, akik a tisztaságot választják, de már nem kell, hogy ki-

Fiatalok

közösítve érezzék magukat, mert a többiek másként gondolják. A szüzesség többé nem tabu téma. Inkább olyan érték, amiről tanúságot lehet tenni, nélküle nem válhat ajándékká a teljes személyiség.

„Olyan ez, mint amikor az ember nekivág egy meredek és fárasztó kaptatónak – mondja egy fiatal. – Pillanatnyilag úgy tűnhet, hogy nem éri meg, de aztán a csúcsra visz. Nem könnyű mindig hűnek maradni ehhez a döntéshez. Sőt, néha úgy tűnt, mintha megfosztanám magam a szabadságomtól. Pedig éppen az ellentéte igaz: a valódi szabadság nem azt jelenti, hogy mindig azt teszed, amit akarsz, hanem azt, ami valóban a javadra és a másik javára válik.”

Jean Vanier írja: várni tudni kell. Tőle idézzük:

„A fiatalokat hallgatva az a meggyőződésem támadt, hogy közvetlen összefüggés van a remény

és a várni tudás között a szexuális életben. Az emberi szív képes megsejteni, milyen jelentősége van egy férfi és egy nő egyesülésének. Szomjazik is erre az egyesülésre, mert felfedezi, hogy a szexualitás mennyire összefügg azzal, hogy engem mindenestől szeressenek. Amikor azonban egy fiatal nem akar várni, és nem akarja meglátni a szexuális kapcsolatban Isten ajándékát, néhány pillanatra ugyan megtapasztalhatja az élvezetet, de hamarosan elfogja a belső szomorúság. Ahelyett, hogy a szerelem a maga teljességében a kapcsolat csúcsa, beteljesülése lenne a szexualitás élettel, ilyenkor közönséges találkozássá silányul, és csak lejárhatja a szerelmet.

Ha leminősítjük azt a cselekedetet, melyből az élet fakad, az egész életünket leminősítjük!”

Giovanna Pieroni
Fordította: Vizsolyi László

A JÓSAGOS ÓRIÁS

Tóni igazából nem is óriás volt, csak nagyon magas és erős. Egyedül élt kunyhójában a hegyen, nem messze a falutól. Reggelenként korán felkelt, hogy megetesse az állatait: a tyúkokat, a disznókat, a birkákat, a kecskéket, a teheneket, a csacsit és hűséges zsemleszínű kutyáját, Loncsost.

Mindennap lement a faluba kenyérért, és valahányszor ott járt, mindig akadt valaki, aki megkérte valamire: Tónikám, te olyan jó magas vagy, betennéd a pajtába a szénát? Tónikám, te olyan jó erős vagy, elvinnéd az útból ezt a farönköt? Tónikám, ha már úgyis mész a pékhez, nem hoznál nekem is kenyeret? És ez így ment végestelen végig. Tóni mindent szívesen megtett, amire csak kérték.

Egy nap azonban ő szorult rá másokra. Elment egy családhoz, akiknek már sokszor segített. Gondolta, örömmel megteszik, amit kér. Érces hangján így szólt az asszonyhoz: megstoppolnád a zoknimat? Légy szíves! De Tónikám, amilyen nagy és erős vagy, nem tudnád megstoppolni te magad? Tóni elfogódott hangon mondta: Az a baj, hogy nagyon durvák az ujjaim, nem tudom megfogni a tűt, meg a mamám se mutatta meg soha, hogy kell csinálni. De Tónikám, pont ma, amikor el kell utaznom! Menj el inkább a varrónőhöz, ő biztos megstoppolja!

Kissé elszomorodva lépett ki az utcára, és reménykedve indult a varrónőhöz. Tónikám, pont ma? Be kell fejeznem ezt a mennyasszonyi ruhát, gyere vissza máskor! Fogta a lyukas zoknit, és szomorú szívvel indult tovább.

A téren ögyelgő gyerekekkel találkozott. Körbefogták, és kórusban csúfolták: Izomagyú Tóni, esze se, csak ereje! Egyikük a védelmére kelt: de hiszen jószágos! Ám a többiek kinevették:

ez a jószágos Tóni még egy zoknit se tud megstoppolni. Aztán továbbálltak imbolygó járását utánozva.

Ő jó nagyot nézett, de nem szólt semmit, csak a kutyája vigasztalta vidám ugrándozással. Leszegett fejjel indult hazafelé, amikor egyszer csak valaki megszólította. Az a fiú volt, aki megpróbált a védelmére kelni: Szia Tóni! Sajnálom, hogy így bántak veled a társaim, de oda se neki! Velem is ezt teszik, mert tolókokciban ülök. Eljössz hozzánk? A mamám nagyon jól tud stoppolni. Tényleg? Már megyek is, kiáltotta Tóni, és újra felderült az arca.

Tóni és Karcsi – így hívták a másik fiút – jó barátok lettek, és órákig tudtak beszélgetni egymással. Egy nap, az erdőben járva egy ösvényhez értek, amely felvitt a hegyre. Karcsi sajnálkozott, hogy nem tud felmenni oda. De Tóni megfeszítette izmait és azt felelte: Látod, milyen erős vagyok? Különbözn olyan könnyű vagy, hogy ha a vállamra veszelek, oda viszlek, ahova csak akarod.

Karcsi nagyon megörült. Aztán úgy határozott, hogy szívesen megnézné a kilátást. Tóni, aki olyan erős volt, mint amilyen jószívű, felvitte a vállán a csúcsra. Gyönyörű látvány tárult eléjük. Karcsi így szólt: Meg tudom érteni a hegyek szerelmeseit, akik fáradságot nem kímélve másszák egyik csúcsot a másik után. Én meg minden erőfeszítés nélkül jutottam fel ide! Milyen szerencsés vagyok!

Tóni jól kifújta magát, majd így felelt: Nekem is szerencsém van, mert ha nem hoztalak volna fel, nem gyönyörködhetnék a világ legszebb látványában, az örömdben.

Boldogan indultak hazafelé. Karcsi mamája, aki már aggódva várta őket, jól megszidta mindkettőjüket. Tóni azonban csak mosolygott, mert a szemrehányásokból megértette, hogy többé nincs egyedül, most már ő is a családhoz tartozik.

Silvano Bin
Fordította: Aranyi Krisztina

ÚJ VÁROS FÜZETEK

„Régebben olvastam arról, hogy...”
„Nem tudnátok elküldeni azt a cikket, ami-
ben...”

Számos ilyen és hasonló kérés arra biztatta az Új Város szerkesztőségét, hogy összegyűjtve ki-
adja a *Megkérdeztük* rovatunk korábban megje-
lent, nagy érdeklődést keltő cikkeit. Sorozatunk
első kötetében a **nevelés** témában megfogalma-
zott válaszait gyűjtöttük össze a szakemberek-
nek. Tomka Ferenc egyetemi tanár írta hozzá
az ajánló, bevezető gondolatokat.

A füzet megrendelhető a szerkesztőségben.
ujvaros@fokolare.hu

VATIKÁN BELÜLRŐL

Amikor Numa Pompilius, Róma második királya Krisztus születése előtt mintegy hétszáz évvel kiválasztott népének egy magaslatot, aligha láthatta előre a jövőt – azt, hogy a *Vaticanus*-domb viszonylag kisebb részén

idővel egy szuverén, nemzetközileg is elismert városállam alakul. A Vatikán a világ legkisebb államalakulata. Területe alig haladja meg a negyvennégy hektárt – nem nagyobb tehát, mint egy jókora golfpálya. E kicsiny állam területén található ugyanakkor a világ legnagyobb temploma, a Szent Péter székesegyház, továbbá egyik legnagyobb kiterjedésű palotája, amely mintegy ezer helyiségből áll. A Vatikán, mint állam 1929. február 11-én alakult a lateráni szerződés alapján. XI. Pius pápa a szerződés aláírásakor a következőket mondta: „Ez a terület kicsi, mégis kijelenthetjük, hogy a világon a legnagyobb, hiszen itt található a Bernini tervezte oszlopcsarnok, Michelangelo kupolája, a gyönyörű galériák, kertek, és a könyvtárak számos tudományos kincse, valamint az Apostolok Fejedelmének sírja.” De itt nem állhatunk meg. A *Vatikán belülről* című, június végén megjelent DVD kivételes

bepillantást nyújt a levéltárak, magánkézbe, a Vatikán lelkébe. E szokatlan körút során olyan férfiakat és nőket ismerhetünk meg, akik a pápa közvetlen környezetében élnek és dolgoznak. Az ötvenperces film az ő érdekfeszítő történeteiken keresztül ismerteti meg bennünket a szent város rendkívüli történetével és azokkal a különleges hagyományokkal, amelyek csaknem kétezer éven át fennmaradtak. John B. Bredar író-rendező a National Geographic stábjával hosszú időt töltött azzal, hogy megfigyelje ezt a sokak számára zárt környezetet, és rengeteg kincset talált. A felbecsülhetetlen értékű műkincseken túl alázatos, a hely szellemiségét, lelkiségét őrző embereket. Vatikán. E szóról legtöbbszörnek XVI. Benedek pápa jut eszébe, a római katolikus egyház, a pompás műremek és építészeti csodák. Pedig még ennél is többet jelent.

Göbel Ágoston

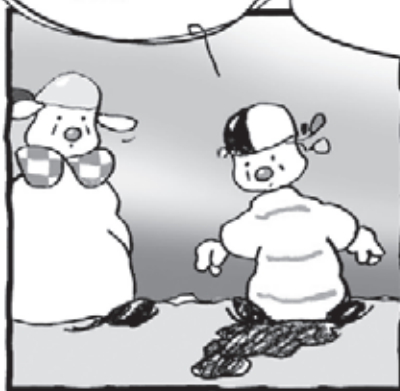
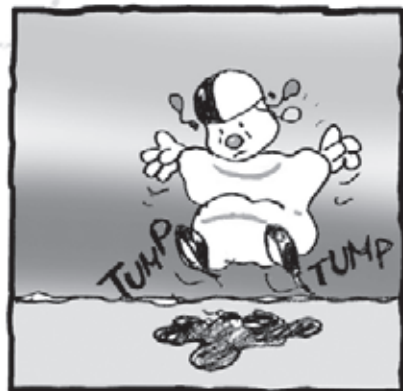
Az árnyék

Kórház W.

Az árnyékomtól megszabadulni, azt nem tudok!

Ha árnyékunk nem volna, napunk se volna!

Mit csinálasz?

Nem tudom a napot megölelni, hát az árnyékot ölelem meg.

És most?

Most pedig a nap ölel meg engem.

*Isten a városom aranya,
Ömelleire elhalványul a nap,
eltörpül az ég,
a természet minden szépsége
és nagyszerűsége
boldogan háttérbe vonul,
hogy Neki keretül szolgáljon.*

Chiara Lubich: Aranyváros

